

Sát Thủ Hoa Hồng Đen

Contents

Sát Thủ Hoa Hồng Đen	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	14
8. Chương 8	24
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33

Sát Thủ Hoa Hồng Đen

Giới thiệu

Đây là những truyện hướng đến những bạn trẻ, chủ đề cũng rất đổi thân thuộc, tình yêu, tình bạn, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-thu-hoa-hong-den>

1. Chương 1

Ba cậu vừa mất được 1 tuần, nay cậu đã đi học trở lại. Vừa đến lớp cậu đã bị bọn bạn trêu chọc đủ thứ:

- Đồ không có ba
- Ba mày không đưa mày đi học nữa à.....

Dường như không chịu nổi nữa, cậu đã lao vào đánh nhau với bọn bạn, cô giáo tới, định hỏi cậu lý do vì sao lại đánh bạn thì cậu đã chạy vụt đi. Khóc.

- Ba ơi, ba không thương Ren nữa, sao ba không về với Ren, ba về đi, Ren sẽ ngoan mà.

Cậu bé khóc nức nở, chạy mãi, chạy khỏi ngôi trường mà cậu không có lấy một ng bạn, chạy để tìm lại hình ảnh ng cha thân yêu, chạy để trốn tất cả.

.... Vậy là nàng bạch tuyết sống hạnh phúc mãi mãi bên hoàng tử.

- Mẹ ơi, Tiểu Khả cũng muốn có một hoàng tử như bạch tuyết vậy đó.

-uhm, rồi 1 ngày nào đó con sẽ tìm được hoàng tử của mình thôi.

-Thật hả mẹ?

- Ừ.

Bà nói rồi hướng cái nhìn xa xăm về một phía nào đó, bà cũng mong rằng con gái yêu tìm được một ng yêu thương trân trọng, bảo vệ nó, đừng như ba mẹ phải làm việc giết chóc mà ng ta vẫn hay gọi là Sát thủ.....

- Mẹ ơi, hôm nay là sinh nhật Tiểu Khả nè. Mẹ tặng gì cho tiểu khả nào?

-Tiểu Khả ngoan, mẹ có cái này tặng T Khả này. T Khả đã lên 7 tuổi rồi cơ đấy.

Vừa nói, bà vừa rút trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, lấy ra một sợi dây chuyền mặt là một viên pha lê xanh như nước biển, khắc lên ở mặt sau một bông hoa hồng rất tinh xảo.

- hihhi. Thích Quá, con cảm ơn mẹ, con đi đây.

- T Khả, con đi đâu vậy. ng phụ nữ gọi với theo.

- Con đi tìm hoàng tử.

Nói rồi con bé vụt chạy đi. Tới gốc cây lớn mà nó vẫn hay tới mỗi buổi chiều, bỗng nó thấy một cậu bé ngồi lù lù dưới gốc cây, thu chân lại, úp mặt vào hai đầu gối khóc nức nở.

-Hoàng tử bé. Con bé hét lên, nhảy tung tung. Thấy vậy cậu bé kia ngước mắt lên, nhìn cô như thể sinh vật lạ, nước mắt ước mũi tùm lum.

- Hoàng tử của mình sao mà xấu thế, phải xinh như Tiểu Khả nè.

Chưa để cậu bé nói gì, cô đã rút trong túi gấu pu đeo bên mình ột chiếc khăn, lon ton chạy lại lau nước mắt, nước mũi cho cậu. Chưa bao giờ được cô bé nào lại gần và quan tâm đến vậy, thằng bé bỗng đỏ mặt, quay đi chỗ khác.

- Woa, hoàng tử đẹp quá à. Được khen như vậy mặt mũi cậu lại đỏ lựng lên như trái cà chua chín.

-Hoàng tử bé ơi.

- Tớ không phải hoàng tử dì dì đó của cậu đâu. Thằng bé lạnh lùng để chữa ngượng.

- Không cậu là hoàng tử bé của tớ.

- Không

- Phải mà

- Không phải

- Phải

- Đã bảo là không phải mà. Thằng bé to tiếng với con bé, Oaoaoaoao, hoàng tử bé bắt nạt tớ, oaoaoaoa..... Thấy con bé khóc rống lên như vậy thằng bé cuống lên, dẽo dẽo mà dỗ ngọt.

- thôi nín đi, tớ là hoàng.. hoàng tử bé được chưa.

Con bé nín hẳn, ngẩng mặt lên cười với thằng bé. Nụ cười được nắng chiếu vào, tên mi còn đọng lại vài giọt nước mắt long lanh, trông nó đẹp như 1 tiểu thiên thần vậy, bất giác nó làm thằng bé đỏ mặt.

Nó nói luyên thuyên đủ thứ chuyện, nhưng chuyện làm thằng bé chú ý nhất là chiếc vòng cổ mẹ nó mới tặng, chiếc vòng ấy thật đẹp hẳn nhìn rất kĩ rất lâu, khắc sâu hình ảnh cô bé dễ thương tiểu khả, đôi mắt to tròn, đen láy, hai má hồng hồng, dễ thương vô cùng - công chúa nhỏ.

Đang trò chuyện vui vẻ thì bóng dáng một ng phụ nữ chạy về phía chúng nó, vẻ hốt hải:

-Ren mẹ tìm được con rồi. con tôi, Ng phụ nữ ôm chầm lấy cậu bé, vài giọt nước mắt lăn dài trên gò má rồi dặt tay cậu bé về. Con bé vẫn đứng đó, bất giác thằng bé ngoảnh mặt lại hét to:

- Công chúa nhỏ ơi, nhớ tên mình, mình là TRƯỞNG HÀN ANH QUÂN. Con bé đứng nghếch mặt ra 1 lúc rồi tùm tùm cười, nhảy chân sáo về nhà để khoe với mẹ mình tìm được hoàng tử bé rồi.Nhưng dường như ông trời đã không mỉm cười với niềm hạnh phúc bé nhỏ của cô.

2. Chương 2

Đang lon ton chạy dọc theo con đường nhỏ dẫn về ngôi biệt thự nhỏ màu trắng trồng đầy hoa hồng bạch thì bỗng nhiên tiếng súng nổ vang làm con bé giật thót cả mình. Xa xa, ngôi nhà màu trắng loang lổ những vết đỏ, tanh tưởi vô cùng. Con bé sợ hãi, ngồi bệt xuống sau bụi hoa nhài trắng nơi nó vừa đứng. con bé sắp khóc ré lên thì một bàn tay bịt miệng nó lại:

- Suyt cháu phải im lặng, nếu không ta không thể đảm bảo tính mạng cho cả cháu và ta được đâu.

Cô bé tận mắt chứng kiến cảnh ba mình bị một đám đông ng mặc áo đen xả súng vào, chiếc áo sơ mi trắng ông ấy đang mặc bị nhuốm một màu đỏ thẫm của máu.

Nó đã thấy, thấy rất rõ hình ảnh ảnh đó, hình ảnh ba ngã xuống. Không thể thở nổi, nó muốn cạy về phía ba ôm lấy ba, nhưng đôi chân dường như không còn một chút sức lực nào nữa, nhưng tại sao không phải là đôi mắt, đôi mắt vô hồn của một đứa trẻ mới 7 tuổi lại khắc sâu những hình ảnh đau thương ấy. Ba nó đã rời xa nó mãi mãi.

Đôi mắt nhắm lệ chuyển hướng sang nhìn ng mẹ thân yêu đang gào thét gọi tên chồng, rồi hét lớn

- Tiểu khả ngoan con phải sống thật tốt, sống giúp cho ba mẹ nữa nghe con.

Đoàng. Máu từ ngực áo mẹ nó chảy xuống. Tim nó cũng quặn thắt lại. Đau lắm vậy là 2 ng nó yêu thương và yêu thương nó nhất đã rời xa nó vĩnh viễn.

Ng đàn ông chưa xót nhìn con bé, Sau khi bọn áo đen đi hết ông mới dặt nó ra. Cả vườn hoa hồng bạch bị nhuốm đầy máu, ba mẹ nó nằm đó, bất động, máu loang lổ. Những hình ảnh tan thương đó đã khắc sâu vào tâm trí của 1 cô bé mới vừa tròn 7 tuổi.

Một lúc sau, một số ng khác đến và thu dọn những cái xác đi và trong đó có cả ba mẹ nó nữa. Nó đứng bần thần, không khóc, không nói, im lặng cho đến ngày hỏa táng ba mẹ nó.

.....

Từ hôm đó đến giờ nó không nói không ăn uống gì, khiến Duy__ ng đã cứu nó hôm đó, là bạn thân của ba mẹ nó rất lo.

- Tiểu Khả cháu ăn gì đi.

- T Khả cháu uống chút sữa nhé

- T Khả cháu ăn bánh nè'

Vẫn im lặng.

- TIỂU KHẢ, cháu phảo ăn gì đi chứ cháu phải còn sống thay cho ba mẹ cháu nữa mà. Đún, nó phải sống. Phải sống như mẹ nó đã dặn trước khi mất. Cầm lấy cốc sữa trên tay của chú Duy tu cặn một hơi, ăn ngẫu nhiên mấy chiếc bánh. Vài hôm sau đó nó đã lên máy bay sang Nhật để bắt đầu một cuộc sống mới.

Có 1 cậu bé chiều nào cũng ngồi đợi nàng công chúa nhỏ dưới gốc cây hôm nào. Nhưng đợi từ ngày này qua ngày khác vẫn không thấy cô đâu.

- Ren, về thôi, hôm nay chúng taẽ qua Mĩ đấy. Cậu bé lặng lẽ rảo bước đi về, đôi mắt vẫn nhìn về phía cái cây hôm nào

3. Chương 3

Nó cùng chú Duy vừa bước xuống khỏi máy bay. Không còn cô bé vui tươi ngày nào nữa mà giờ đây chỉ có 1 cô bé với đôi mắt vô hồn, có phần tủ hặn.

1 chiếc xe sang trọng chở nó và chú Duy đến vùng ngoại ô của thành phố Tookyo, theo một con đường dẫn tới 1 ngôi biệt thự sang trọng có kiến trúc phương tây, lối đi vào nhà trải đầy những viên sỏi trắng tinh, hai bên là những cây vạn tuế uy nghiêm.

- Đây là nhà chú, cháu sẽ tạm ở đây vài hôm. Yên lặng, chú Duy có lẽ cũng đã quen với sự yên lặng quá đỗi của con bé.

1 gia đình hạnh phúc nay chỉ còn mình nó, nó muốn trả thù cho ba mẹ và nó phải tạo ình cái vỏ bọc cứng rắn và sắc lạnh ngay bây giờ.

Nó đã ở đây được 1 tuần. Ăn riêng, uống riêng, ở một mình riêng trong phòng, không cười, không nói, cũng không khóc, gương mặt của nó không hề biểu lộ chutr cảm xúc gì nếu không muốn nói rằng nó đã trở thành ng vô cảm. Ng làm trong nhà ai cũng sợ nó, sợ cái lạnh mà nó tỏa ra, chỉ có chú Duy là lại gần và nói chuyện với nó. Nhưng nói chuyện thì cũng không đúng vì chú toàn độc thoại, nó chưa bao giờ hé răng lên tiếng nửa lời.

Đêm.

- Tiểu Khả, ngày mai cháu theo chú đến nơi này, có ng muốn gặp cháu. Không có tiếng trả lời, chỉ có một cái gật đầu nhẹ.

Ngày mai. Một buổi sáng trời khá âm u, mây đen giăng đầy trời, mấy hạt mưa lất phất bay như báo hiệu 1 cai tương lai chẳng mấy tốt đẹp của nó. Chú Duy đã đến từ rất sớm đưa nó đi gặp một ai đó.

Chiếc ô tô đi về phía bắc men theo một con đường vắng không một ngôi nhà bên đường, khung cảnh vắng lặng đến đáng sợ.

Đi theo con đường đó, chú Duy cũng đã dừng xe lại

Trước mặt nó là một vùng rộng lớn cách li hoàn toàn với bên ngoài bởi những rừng cây lớn. Khu đất này rất rộng và còn có chút ớn ớn lạnh, đáng sợ. xa xa là những dãy nhà lớn, thông suốt với nhau, chia ra nhiều tầng nhiều phòng, đôi lúc lại nghe tiếng súng nổ, tiếng ng hét vang. Ở giữa là một bãi tập rộng lớn như của quân đội, có hàng rào thép gai hàng rào điện chằng chịt.

Chú Duy dẫn nó tới 1 căn phòng khá sang trọng, một ng đàn ông ăn vận theo kiểu ng Trung Quốc đang đứng ngoảnh lưng về phía nó.

- đến rồi à.

- Vâng thưa thầy. Chú Duy kính cẩn trả lời. Ông từ từ ngoảnh mặt về phía nó cười hiền

- ngồi đi

- Đây chính là cô bé con nhắc tới đây ạ.
 - Tốt lắm. Nó không nói gì, vẫn đôi mắt vô cảm, lạnh như băng nhìn thẳng vào mắt ng đàn ông trung niên nọ.
 - Rất có khí chất, hợp ý ta. Chú Duy nhẹ nhàng quay về phía nó
 - Tiểu Khả, đây là thầy Yan, thầy của chú cũng như ba mẹ con. Ông ấy là ng chuyên đào tạo những sát thủ, nếu con muốn trở thành sát thủ như ba mẹ thì con hãy gật đầu đồng ý ở lại đây nếu không thì con có thể quay trở về.
- Gật đầu. chỉ có con đường trở thành sát thủ mới giúp nó mạnh hơn mới giúp nó có thể trả thù cho ba mẹ.
- Chú Duy trao đổi vài câu gì đó với thầy Yan, sau đó trở về.

4. Chương 4

Chú Duy trở về, Nó được 1 ng phụ nữ theo lệnh thầy Yan dẫn tới 1 căn phòng nhỏ, trong phòng chỉ vờn một chiếc giường đơn, 1 giá sách, 1 chiếc bàn nhỏ, và 1 phòng vệ sinh khép kín.

Ng phụ nữ lạnh lùng nói:

- Vào trong nghỉ ngơi đi, đây là phòng của cháu . Sau đó lẳng lặng quay bước đi.
- Nó lẳng lặng bước vào phòng, nhìn xung quanh, không hề có 1 đồ vật trang trí, cũng phải thôi, không khí nơi đây không cho phép thứ xa xỉ đó tồn tại.
- Chậm rãi bước vào trong phòng vệ sinh, nó từ từ vật vờ nước, dùng tay khoát lên mặt một ít nước để tỉnh táo hơn. Nó không lau đi, vẫn để nước đọng lên mặt, cái cảm giác lạnh lạnh giúp cho nó cảm thấy dễ chịu hơn giữa cái không khí chết chóc này.
- Chậm rãi tiến về phía chiếc giường, nhẹ nhàng đặt lưng xuống, nó suy nghĩ về tất cả. Sau cái chết của ba mẹ nó, nó đã trưởng thành và cứng rắn hơn, nó hiểu cuộc sống này sẽ không còn tiếng cười nữa. nhắm mắt lại những hình ảnh hôm nào lại hiện về. Những bông hồng nhuốm đầy máu của ba mẹ, nó tỉnh dậy giữa sự cô đơn lạc lõng, và cũng chính những hình ảnh đó giúp nó tin tưởng hơn vào cái quyết định về tương lai đầy máu của mình.

“ ba mẹ ơi, nhất định con phải sống thật tốt, sống tốt để còn trả thù cho ba mẹ, dù con biết nó sẽ có rất nhiều nước mắt và cảmáu”

Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều, nó đã thức dậy từ lâu, làm vệ sinh xong đang ngồi suy nghĩ băng quơ trong phòng, vội mở cửa.

Trước mặt nó là một cô gái tầm 19, 20 tuổi, có vẻ như không lạnh lùng như ng phụ nữ hôm qua, mái tóc màu đen tuyền, mang vẻ đẹp của ng con gái phương đông.

- chào em.
- Không hề có 1 tiếng đáp trả.
- Chào em chị là Rinny, quản lý của dãy nhà này.
- Vẫn không có tiếng đáp lại.
- Em là Vương Khả Anh.
- Vẫn chỉ là sự lặng im, một mình Rinny độc thoại, có vẻ cô đã hơi bực mình,
- Vương Khả Anh.

Cô nhìn cô bé trước mặt, không có tiếng trả lời mà chỉ có một cái gật nhẹ.

“ chắc cô bé bị câm, tội nghiệp”

Nhưng điều làm Rinny ngạc nhiên hơn chính là đôi mắt của cô bé nhỏ trước mặt, đôi mắt to tròn trong veo như hồ nước mùa thu, nhưng lại không có đáy, sâu thẳm, đôi mắt ấy tỏa ra hàn khí đến bức ng, nhìn về 1 nơi xa xôi, nhưng vẫn chứa đầy sự cô đơn lạc lõng, tuy chỉ mới là một cô bé 7 tuổi.

- Em đi theo chị.

Nó chẳng nói gì, lặng lẽ bước theo, đôi mắt vẫn vô hồn nhìn về 1 nơi vô định nào đó, chẳng ai biết được, ngay cả chính bản thân nó.

Chị dẫn nó tới đại sảnh chính của dãy nhà, đây là một căn phòng rất rộng, với lối kiến trúc theo kiểu phương tây, ánh sáng tỏa từ chiếc đèn chùm lớn treo giữa gian phòng lộng lẫy, xa hoa thật dịu nhẹ, nhưng cũng có phần mịt mờ, ảm đạm như báo trước tương lai của những con ng nơi đây.

Ở đây tập hợp rất nhiều cô bé, cậu bé, chừng tuổi nó hoặc lớn hơn một vài tuổi.

Thầy Yan bước tới, mọi ng rẽ lối cho thầy bước vào, điều đó chứng tỏ thầy là ng có tầm quan trọng ở đây.

Rinny đọc tên từng ng một, lập tức từng ng bước lên rồi tự giác đứng vào hàng của mình. Tên của nó vang lên, nó cũng như những ng khác bước lên và đứng vào hàng của mình. Mỗi hàng có 10 ng, nó đứng cạnh 1 cô bé đang nở một nụ cười rất tươi, khuôn mặt hồng hồng, đáng yêu vô cùng. Nó nhàn nhạt nghĩ, liệu tiểu thiên sứ này có thể tồn tại ở cái nơi này được bao lâu.

- hi bạn.

- Khả Anh.

- Xin chào.

Cô bé vẫn không bỏ cuộc. còn nó vẫn phớt lờ cô bé kia như thể cô không tồn tại, chỉ như là không khí. Nhưng có vẻ như cô bé đó rất cứng đầu, có phần bướng bỉnh.

- Nè bạn, coi ng khác như thể không có là bất lịch sự lắm không đó.

Vì cái từ bất lịch sự đó, nó chậm chậm nhìn qua cô bé kia

- Được chưa.

Giọng nói của nó tuy trầm mà lạnh, tuy trong trẻo nhưng lại khiến ng khác có phần sợ hãi bởi cái đôi mắt kia, cái nhìn kia vạn phần âm lãnh quá.

Cô bé bên cạnh lại tỏ ra không có gì sợ hãi, lại muôn phần thích thú cười:

- Hihi. Mình là Yan Linh Linh, 6 tuổi. Bạn năm nay bao nhiêu tuổi vậy?

- 7.

Nó cộc lốc trả lời.

- Hừ vậy là mình thua bạn 1 tuổi rồi, mình phải gọi bạn là chị rồi. Chị khả anh ơi.....

Cái giọng ngọt xớt, có phần trẻ con của cô bé làm đôi mắt nó ánh lên ý cười, nhưng nó nhanh chóng thu lại, trở về với vẻ lạnh lùng cố hữu. Nó cảm thấy ấm áp trong lòng, đây là lần đầu tiên nó nghe chuyện kể từ khi ba mẹ nó mất, còn lại nó toàn để ng ta đọc thoại 1 mình, cô bé này như là cô em gái nhỏ, cứng nệm yêu chiều.

Đang suy nghĩ băng quơ thì tiếng của thầy Yan làm nó tỉnh lại, vứt đi những mớ suy nghĩ mà nó cho là vô vẩn đó đi, lặng lặng lắng nghe.

- Chào tất cả các em, ta xin tự giới thiệu ta là thầy Yan, quản lý nơi này. Có lẽ tất cả các em đều biết nơi đây là trường học đào tạo nên những sát thủ chuyên nghiệp, các em là những ng đã được chọn tới đây, bởi việc học tập diễn ra khá là khắc nghiệt nên ai muốn trở về thì hãy lên tiếng trước khi quá muộn.

Một vài tiếng thì thăm to nhỏ, một vài ng bước ra phía trước để trở về. Còn nó, nó sẽ về đâu, khi ba mẹ đã ra đi mãi mãi mãi ấm gia đình đã không còn nữa. Nó sẽ ở lại, với quyết tâm cao độ.

- bây giờ chúng ta chỉ còn lại 180 ng nữa, tất cả hãy theo quản lý của nhóm mình đi tham quan môi trường sống mới của mình, sau đó về nhà ăn dùng bữa sáng.

Thầy Yan chậm rãi nói rồi mỉm cười , quay bước đi.

Nó cũng chậm rãi bước theo Rinny. Không còn tồn tại một Khả Anh vui vẻ hòa đồng nữa chỉ còn sự cơ đơn lạnh thẳm cô tịch.

Theo sau nó vẫn là cô bé Linh Linh lém lỉnh, đang luyên thuyên nói linh tinh cùng với những ng bạn đằng sau, nhưng vẫn không quên chọc phá nó.

Rinny dẫn đoàn gồm 20 ng đi dọc theo dã hành lang dài và rộng tới một căn phòng rộng, rất rộng trong đó bao gồm rất nhiều thứ khác nhau đao, kiếm, gậy, côn,... Còn nhiều thứ khavs ngay cả nó cũng không biết là gì, nhưng chung quy lại đó là những thứ vũ khí có thể làm bị thương ng khác hay cướp đi sinh mạng của họ trong gang tấc.

- đây là phòng tập của chúng ta, ngày mai chúng ta học võ, rèn luyện ở đây cho tới khi hoàn thành khóa học trong vòng 7 năm.

- Tiếp theo chúng ta sẽ sang phòng tập súng.

Căn phòng tiếp theo rộng cũng không thua kém gì căn phòng vừa rồi. Trong phòng chứa đủ loại súng, một thứ vũ khí của con ng hiện đại, cũng là loại vũ khí đã giết hại ba mẹ nó, nó không thấy sợ mà ngược lại còn có phần thích thú, muốn cầm lấy 1 khẩu súng, cầm lấy sự chết chóc và sinh mạng của ng khác, nó muốn biết được khi cầm thứ này con ng sẽ trở nên tàn nhẫn và đáng sợ đến mức nào.

Lần lượt nó được dẫn tới nhà ăn, sân tập trện, và được biết tới kỉ luật thép của nơi đây.

Sau khi ăn sáng xong, nó nhận quần áo, một số đồ dùng cá nhân, rồi quay trở về phòng mình, phòng của Linh lại cạnh bên phòng của nó, thế là suốt cả ngày hôm đó, con bé làm nó ong ong hết cả đầu dù chỉ mỗi mình con bé độc thoại, nó vẫn lảm lì, chẳng nói câu nào.

5. Chương 5

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên nó đi học, sách vở hôm qua nó được phát rất không bình thường, trong cuốn sách là một lượng kiến thức lớn, có thể nói là toàn bộ chương trình tiểu học cơ bản và nâng cao, trong khi nó mới chỉ là một học sinh lớp 2. Tuy nhiên với bộ óc thông minh, chỉ số IQ cao ngất ngưỡng được thừa hưởng từ ng ba và ng mẹ đã mất thì đó quả thực là 1 điều không quá khó. Lúc tối, nó đã đọc trước quyển sách, nó đã nắm được hầu hết 70% lượng kiến thức, hôm nay nó sẽ cố gắng tiếp thu được 30% còn lại kia.

Buổi sáng, không khí còn se se lạnh của cái không khí chớm thu ở xứ hoa anh đào này, lớp học của nó là lớp dành cho ng Việt Nam, chỉ khoảng 20 ng, không có đông đúc như các lớp khác. Nó khoác 1 chiếc áo khoác nhẹ màu đen, lặng lẽ bước vào lớp, không ai chú ý đến nó, nó cũng không nổi bật gì giữa đám đông đang nói chuyện vui vẻ. Nps chọn inh một chỗ ngồi bên cửa sổ, vị trí có thể nhìn thấy cái bãi tập xa xa, với những dây thép gai chằng chịt chạy dài theo các khoảng sân, có vẻ như thật tang tóc, ảm đạm, rồi nó lại nhìn qua phí ngược lại, nơi có những cô cậu đang cườ đùa “thơ ngây quá”.

- mình ngồi đây được không?

- Nè bạn, mình ngồi đây được không?

- Này con kia mày bị câm à?

- Thì ra là bị câm. Này con câm kia, ta muốn ngồi chỗ này, cút khỏi bàn này mau trước khi bốn tiểu thư ta nổi giận.

Nó nhàn nhạt liếc nhìn ng đang đứng trước mặt, tỏ vẻ khinh bỉ, chỉ nhìn cũng biết là loại tiểu thư được gửi đến đây để học nhưng vẫn tỏ vẻ chưa ngoa đành đá, một cái nhếch môi xuất hiện trên gương mặt lạnh khốc, làm cô bé trước mặt tức điên lên, định giơ tay lên đánh nó, nó đứng im tiếp nhận cái tát, không có ý định chống trả.

- Nhị tiểu thư của gia tộc họ Kim __ Kim Vân Thanh đang đánh ng đây sao?

Một cậu con trai đang chậm rãi tiến về phía nó nở nụ cười như thiên sứ.

Cả lớp học đành chú ý tới nó và cô bé đánh đá kia thì lập tức chuyển ánh nhìn về phía cửa lớp, rồi ồ lên.

- thiếu gia Gia Kiệt

nó cũng chẳng thêm bận tâm, lật cuốn sách trên bàn đọc mà chẳng thèm liếc nhìn tên đang tiến về phía mình lấy một lần.

- Anh Gia Kiệt, anh cũng học ở đây sao?

- Tiểu thư Vân Thanh, đánh ng tùy tiện là không phải rồi.

- Anh Kiệt à, em đâu đã đánh đâu, với lại con nhỏ này cũng đáng bị đánh lắm mà.

- Đi chỗ khác ngồi đi, đừng làm phiền ng khác nữa, đây khog phải là nhà cô đâu mà muốn đánh ai thì đánh đâu, thưa tiểu thư.

Vừa nói cậu vừa dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Vân Thanh khiến cô không rét mà run, ngoan ngoãn đi chỗ khác ngồi.

Khi cô tiểu thư kia rời đi cậu mới nhìn nó

“mình có thể ngồi đây chứ” ánh mắt cậu nói đến điều này nhưng ngay lập tức nhận lại sự không đồng ý của nó qua ánh mắt lạnh lùng quét qua cậu, như hiểu ý cậu chỉ biết cười trừ

- Mình có thể ngồi sau lưng của cậu?

Nó vẫn dán mắt vào quyển sách đang đọc, lười nhác không chịu nhìn lên ng đối diện

- Tùy.

Tuy hơi thất vọng nhưng cậu vẫn tỏ ra vui vẻ ngồi xuống chỗ của mình, không dám động chạm đến lãnh địa riêng của nó.

Tiết học cũng bắt đầu, cô giáo bước vào lớp, đó là 1 cô giáo Việt nam chính hiệu. buổi học diễn ra khá suôn sẻ nếu không kể tới hầu hết học sinh trong lớp không hiểu mô tê gì cả, còn nó thì ngược lại tiếp thu bài rất nhanh. Nó cũng được học Anh văn để dễ cho việc học tập và giao tiếp sau này.

Buổi học kết thúc cùng với tiếng thở dài than vãn của các học sinh nhưng không hề có nó, nó đứng dậy thu dọn sách vở rồi lạng ra khỏi lớp, đi về phòng mình, chuẩn bị tới nhà ăn ăn trưa để chiều còn học võ nữa.

Vừa về tới phòng đã bị Linh Linh quấy rầy, cô bé kể hết chuyện trên trời dưới đất, nó biết được bố Linh là ng Trung, mà là ng Việt nên biết nói cả 2 thứ tiếng, nó cũng chỉ biết thở dài ngao ngán, tuy vậy nó vẫn rất vui vì có ng muốn làm bạn với nó, nhưng bản thân nó không cho phép nó vui cười với ai cả khi nỗi đau còn quá lớn, sự ra đi vĩnh viễn của ba mẹ là 1 vết thương không thể nào lành lại được.

Nó đi đến nhà ăn chọn 1 cái bàn ở phía góc phòng không ai để ý tới, nó dùng bữa cũng với sự ồn ào của nhà ăn tập thể và cái miệng của Linh đang phun châu nhả ngọc không ngừng.

Ăn xong nó nhanh chóng bước về phòng nghỉ ngơi chuẩn bị cho buổi học karate chiều nay, vẫn là cái đuôi Linh Linh bám nó dai như đĩa từ nhà ăn cho tới khi nó bước vào phòng và đóng cửa lại. Hey.....nhiều lúc nó cũng cảm thấy chán nản vô cùng, kiếp con gián.

Sau khi có 1 giấc ngủ trưa ngon lành không bị ai quấy nhiễu, một mình nó bước dọc hành lang rộng tới phòng tập, gần đến nơi nó lại gặp phải Gia Kiệt, cậu ta lại bắt chuyện với nó, nhưng nhận lại chỉ là sự im lặng quá đối, tuy vậy cậu ta lại rất giống Linh Linh, nói một mình mà không thấy chán.

Lớp nó học chung với lớp của Linh, nó biết rằng ngày hôm nay sẽ rất đau đầu đây, bởi không phải là 1 cái miệng mà là 2 cái, tội nghiệp thay cho cái lỗ tai của nó.

Nó cùng với 1 vài ng khác trong đó có cả Linh và Kiệt được thầy Yan cùng với các thầy cô khác nhận xét là có năng khiếu.

Buổi tập trôi qua nhanh chóng, nó cũng đã thích nghi dần với nơi đây.

Đêm xuống, không khí lạnh lẽo bao trùm, nó ủ mình trong chăn, trần trở mãi mà không ngủ được. nó nghĩ về quá khứ, về hiện tại về tương lai, về chính bản thân nó. Dần dần, nó cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng mới 5h nhưng nó đã dậy chạy bộ quanh sân rèn luyện thể lực, nó không muốn mình yếu đuối, nó muốn trở thành ng mạnh nhất để có thể sinh tồn ở cái nơi chết chóc này.

Xa xa nó bỗng thấy tiếng hét vọng ra từ 1 căn nhà nhỏ, bản tính tò mò thúc đẩy nó tiến lại ghé mắt vào xem

Qua khe cửa là hình ảnh ghê rợn, một ng bị trói chặt ở ghế, máu me đầy ng.

Lại là máu, cái thứ ám ảnh nó bao lâu nay. Ng nó bỗng nóng bừng lên mặt đỏ, đôi mắt cũng gợn lên những tia máu, hình ảnh những bông hoa ồng nhuốm đầy máu của ba mẹ nó lại hiện về, khiến nó như biến thành 1 con quỷ khát máu, nó muốn xông vào chạm tay tới cái thứ dung dịch màu đỏ kia, cảm nhận nó. Nó như 1 con thú khát máu, đáng sợ. tay nó run run, dùng chút lí trí và sức lực của mình, nó chạy vội về phòng y tế của trường gần đó, trong phòng không có ai, nó lục trong những tủ thuốc, cuối cùng nó cũng tìm thấy thứ thuốc cần tìm, nó vội lấy 2 lọ thuốc an thần và 1 lọ thuốc ngủ liều nhẹ, rồi về phòng mình, uống 2 viên thuốc an thần, nó cảm thấy đã đỡ hơn nhiều, thế nhưng những hình ảnh vừa rồi vẫn còn ám ảnh nó, nghĩ lại lúc đó nó cảm thấy sợ chính bản thân mình. Đã đến giờ ăn sáng, nó cất mấy lọ thuốc vào ngăn kéo của chiếc bàn học rồi rời khỏi phòng với vẻ mặt mệt mỏi nhưng vẫn lạnh lùng tách biệt mình với những con ng khác.

Cuộc sống của nó cứ thế trôi qua

Giới thiệu nhân vật mới:

1, Yan Linh Linh: con gái thầy Yan nhưng không ai biết, rất quý nó từ cái nhìn đầu tiên, xem nó như chị gái dù cho nó có tỏ ra lạnh lùng bao nhiêu vì cô đã được ba kể cho nghe nỗi đau của nó.

2, Hoàng Gia Kiệt: hơn nó một tuổi, thích nó từ cái nhìn đầu tiên. Là thiếu gia nhà họ Hoàng, ng thừa hưởng duy nhất của tập đoàn hoàng gia, ba là ng Việt, mẹ là 1 diễn viên nổi tiếng hàn quốc đã rút khỏi ngành giải trí từ lâu, luôn lạnh lùng với mọi ng trừ nó và Linh Linh.

6. Chương 6

Đã hơn 2 năm trôi qua, với sự cố gắng không ngừng nghỉ cùng với sự thông minh, nó đã lần lượt vượt qua những ng khác, được các thầy cô quan tâm và dạy dỗ kĩ lưỡng hơn.

Trong học tập kiến thức, nó được gọi là thần đồng, thiên tài, những bài kiểm tra của nó luôn đạt điểm tối đa.

Trong việc học võ ng ta lại gọi nó là 1 con báo đen, nhẹ nhàng, thâm lặng, nhưng có tốc độ tấn công cực nhanh, đòn tấn công cực chắc, không lệch lấy 1 li, không chỉ vậy còn mạnh, nó luôn tìm thấy điểm yếu của họ rất nhanh, hạ đối phương trong 5s ngắn ngủi, bản thân nó được xem là toàn diện, hoàn hảo, không có yếu điểm.

Hôm nay, cả trường đang xôn xao vì nghe nói ng đứng đầu SAT sẽ về đây cùng với những học viên xuất sắc ở bên Mỹ để chọn ra 30 gương mặt giỏi nhất để tham gia khóa huấn luyện đặc biệt dài 5 năm, sau đó sẽ trở thành những sát thủ thực thụ của SAT.

Nó chẳng mấy quan tâm, chỉ cần lọt vào top 30 ng đó là được, đó không phải là điều khó đối với nó.

Không đứng thứ nhất cũng phải đứng thứ 2.

50 học viên xuất sắc của trường nó sẽ thi với 50 học viên do ngài Hinoku – ng đứng đầu SAT đưa về, và chính ông sẽ là ng tuyển chọn.

Phần thi kiến thức nó nhanh chóng hoàn thành bài thi, tới phần thi võ cũng vậy quá suôn sẻ, thế nhưng, nó luôn để ý tới 1 cô gái trạc tuổi nó có tổng số điểm của hai vòng thi sát nó, thứ tự sau đó là Gia Kiệt và Linh Linh. Đó là 1 cô gái với mái tóc nhuộm màu hạt dẻ, ng Hàn, rất xinh, hể nhưng lại quá kiêu ngạo, tự cao, và có vẻ cô ta không vui khi biết có ng đứng trên mình.

- Oh, thật không ngờ ở đây lại có ng xuất sắc hơn cả Hana, học viên giỏi nhất ở Mĩ. Ông Hinoku nhàn nhạt nói.

- Bây giờ tôi có thể mời em Vương Khả Anh bước tới đây cùng Hana đấu 1 trận được chứ.

Nó chậm rãi bước ra trước, đưa đôi mắt lạnh băng ẩn chứa sự nguy hiểm nhìn ông cùng với cô gái ngạo mạn đang đứng cạnh.

Có vẻ như ông Hinoku rất hài lòng với nó.

Cuộc đấu bắt đầu, không sử dụng vũ khí, ngay lập tức Hana đã lao về phía nó. Ngu xuẩn_ đó là những suy nghĩ của nó về cô gái trước mặt. Cô ta bật ng lên cao, xoay chân định tấn công nó từ trên xuống, nhưng nó đã đoán ra rất nhanh, xoay ng sang trái đòn tấn công của cô ta bị hụt, khiến cô ta và cả những ng đứng ở đó không khỏi ngạc nhiên kể cả ông Hinoku vì đòn này của hana rất ít ng có thể đỡ nổi. còn nó chỉ nhẹ nhàng xoay ng, né tránh một cách khá nhẹ nhàng, đơn giản, tuy vậy Hana cũng không phại vừa chân trụ vừa chạm đất cô đã vung chân còn lại hướng về phía nó với tốc độ đags kinh ngạc nhưng nó lại nắm được hoàn toàn những đòn đánh của cô ta, một lần nữa nó khiến tất cả mọi ng phải há hốc mồm sững sốt bởi khi chân của Hana đang hướng tới cái cổ nhỏ bé của nó thì ngay lập tức nó đã tránh đòn bằng cách cúi ng tốc độ còn nhanh hơn cả Hana mấy lần, ngay sau đó nó đã đứng sau lưng của Hana, nhếch mép cười, hư một ma nữ, không ai đoán biết được nó đang làm gì, hanh quá, thoát ần thoát hiện. Biết đòn tấn công của mình bị hỏ, nhận ra nó đang ở sau lưng, đây là cơ hội tốt để hạ nó, ngay lập tức tung chân ra phía sau, hướng bụng của nó với tốc độ nhanh nhất mà cô có thể, 1 đòn hiểm, ng đằng sau né không được di chuyển cũng không xong.

Mọi ng lại 1 lần nữa tròn xoe mắt khi trước mắt họ là hình ảnh 1 cô gái dẻo dai như 1 sợi mây đang quỳ xuống, toàn thân ngửa ra sau gần như chạm đất mà không hề dùng tay để chống làm điểm trụ, đòn tấn công của Hana lại hụt, không thể chạm đến nó dù chỉ một chút.

Phản công.....

Ngay khi chân Hana trượt qua mặt nó thì ngay lập tức đôi tay mềm mại, dẻo dai bỗng trở nên rắn như thép, nó không dùng bàn tay để giữ chân đối phương mà lại dùng cánh tay, đặt song song, cạnh tay phải ép chân Hana từ trên xuống, cánh tay trái ép từ dưới lên, lực ép mạnh đến nỗi chân Hana chẳng thể cử động dù chỉ 1 chút. Cả phòng tập chìm trong im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc vì mất sức, một nụ cười nhếch mép nguy hiểm xuất hiện trên gương mặt âm lãnh của nó, vẫn ép chặt chân của Hana, nhưm lực đạo cánh tay của nó lại gia tăng thêm, ngay lập tức hai cánh tay kéo về hai phía, chân Hana như 1 khúc gỗ tròn bị xoay tròn dưới lực tác dụng của nó, cô phải bật chân kia lên xoay cùng thân mình nầu không muốn bị gãy 1 chân, thế nhưng chỉ chờ có vậy, từ tư thế đang quỳ, nó thẳng ng dậy, đồng thời hơi cúi xuống, một chân chống dậy, bật mạnh, một cú lộn nhào đẹp mắt diễn ra trong chớp nhoáng, tốc độ ra đòn kinh hồn, cái chân trái còn lại đang quỳ dưới đất kia khi bật lên lại giống như cái đuôi của 1 co bọ cạp dưng mảnh, bẻ ngược ra sau, cong về phí trước, khi cú lộn ng kết thúc thì ng ta đã thấy Hana nằm úp dưới sàn nhà vì chân trái nguy hiểm của nó đã hạ xuống ngay ở tầm lưng của hana khi cô ta đang xoay mình trên không, dạn xuống sàn tập sags bóng. Nó chỉ dùng 1 phần sức lực nếu không xương sống của Hana đã trở thành 2 khúc rồi

Nó phúi tay, đứng dậy quay bước đi, trận đấu này không tốn của nó bao nhiêu sức lực cả, chỉ như mèo vờn chuột thôi.

Đang bước đi, giác quan thứ 6 của nó báo hiệu rằng nguy hiểm đang tới gần, theo phản xạ nó ngoảnh ra sau thấy Hana đang 1 cổ tức dận dưng chân lao đến phía nó. Bỏ ối.

Nó nhanh chóng nhích ng để tránh, ví quá gần nên tuy nó đã né nhưng vẫn bị gót giày của cô ta chạm phải, sượt qua.

Nó nhìn ng đang đứng sau lưng mình nhàn nhạt mở miệng

- lại sượt.

nhưng tại sao lại rái thế này, nó nhìn xuống vai trái, thứ dung dịch màu đỏ đang chảy ra từ đó, lại nhìn về đôi chân củ Hana thì ra giày cô ta có 1 lớp đinh nhọn ở phía dưới, máu từ bờ vai vẫn chảy xuống, nó cúi xuống dùng lưỡi liếm thứ chất lỏng đấy, rồi nắm mắt lại, như đang cảm nhận hương vị của nó, khiến mọi ng nhinfthaayf không khỏi rùng mình. Bằng đôi mắt nó mở ra, đôi mắt của một con thú dữ hung ác, khát máu, gợn lên những tia máu màu đỏ, đôi bàn tay nắm chặt thành quyền, chứng tỏ nó đang cố gắng để kiềm chế thú tính nổi dậy.

- không xong rồi. Tiếng thầy Yan vang lên phá tan bầu không khí trầm mặc nợ đây.

Ngay sau đó, thầy đã tung ng về phía nó đánh 1 quyền vào gáy nó khiến nó bất tỉnh, sau đó đưa nó về phòng.

..... Nhân vật mới:

1, hinoku; ng Nhật, là ng đứng đầu SAT, cũng là chủ tịch tập đoàn DIAMOND QUEEN, đứng đầu châu thể giới về kinh doanh đá quý, sau này nhận nó làm con nuôi, thương nó như con ruột của mình.

2, Kim Hana: tiểu thư 1 tập đoàn bất động sản lớn nhất Hàn Quốc, xinh đẹp, giỏi giang nhưng kiêu ngạo, luôn khinh thường ng khác và ganh tị với nó, toan tính, âm mưu, thủ đoạn

Tại phòng làm việc của thầy Yan.

- cô bé Khả Anh đó quả thực rất khá đấy thầy Yan à. Onh Hinoku vừa uống rà vừa nói chuyện với thầy Yan.

- Uhm, đó là đứa bé được đưa về đây khi mới 7 tuổi, bố mẹ nó chết trong 1 vụ thảm sát do FBI làm, vậy nên bây giờ nó mới như vậy, lạnh lùng, ít nói, nhiều ng còn tưởng con bé bị câm. Hầy Yan kể về nó cho oong Hinoku nghe.

- Tôi cũng cảm thấy hơi tò mò về cô be ng Việt kia, tôi có thể nhìn ra cô bé có bộ óc siêu phàm, và sự nhạy bén, tinh tế trong võ thuật. ông Hinoku đưa ra nhận xét về nó.

- Khả Anh là 1 cô bé thông minh hiếm thấy, với trí thông minh của cô bé, cô biến những chiêu thức thầy cô dạy thành của mình, đồn xoay ng lúc nấy quả thật khiến tôi bị bất ngờ.

Thầy Yan nói về nó, khuôn mặt tỏ vẻ hài long, có phần tự hào

- Nhưng tại sao khi cô bé bị chảy máu, thầy lại hốt hoảng và đánh cô bé đó ngất đi vậy? Đó là điều mà ông Hinoku băn khoăn không hiểu từ nãy giờ.

- Vì con bé bị kích thích bởi máu. 2 năm trước nó đã chứng kiến tận mắt mình cảnh bố mẹ nó bị giết nên nó mới như vậy, từ việc sợ hãi đã chuyển thành khát máu.

- Oh, thật không ngờ. ông Hinoku tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Khi chúng ta để con bé nhìn thấy máu hoặc tiếp xúc với máu là chúng ta đã kích hoạt một cỗ máy giết ng, nếu lúc nấy tôi không đánh ngất con bè, để ns mất đi sự kiềm chế thì không ai ngăn nổi nó đâu, và Chắc chắn Hana cùng những ng khác sẽ khó mà toàn mạng.

Vài tháng trước đây:

- Hôm nay chúng ta sẽ kiểm tra về phần kiểm đạo.

Đây là phần nó cảm thấy nhàm chán nhất bởi cỉ dùng kiếm gỗ, heey, ha vài cái tính điểm thế là thắng. Nó chẳng bao h gặp khó khăn trở ngại gì.

Ở cách đó không xa, một tùm lớn nhỏ đang nói chuyện gì đấy, có vẻ rất kín đáo, Linh linh cũng tò mò, muốn chạy lại xem chuyện gì đó thì bị nó cản lại (Linh Linh sau một thời gian bám nó nay đã được nó quan tâm hơn, là ng duy nhất nó cho lại gần mình)

-Không.

- Chị Khả Anh à, em xem tí thôi mà.

- Không, bao đồng.

Cuối cùng Linh phải nghe lời nó, đi thay đồ để tập. Nó thay đồ xong, đi ra ngoài trước thì ngay lập tức thấy 1 tụi con gái đi vào, mặt đứa nào cũng đờ đờ sát khí, con bé dẫn đầu chẳng phải là con nhóc gây sự với nó trước kia sao, Thanh Vân, luôn gah ghét kiếm chuyện với nó, cậ mình có ba mẹ làm trong tổ chức nên chẳng xem ai ra gì, tuy vậy nó cũng chẳng để tâm, trước giờ tính khí nó vô tâm là thế.

Đang đi, bỗng có tia sáng lóe qua mắt nó. Có dao, tụi này định xử ai đây không biết. Đoàn.....trong phòng thay đồ chỉ có mình Linh Linh thôi mà, chẳng lẽ.....

Mẹ kiếp, bọn này dám đụng đến Linh sao, đã biết Linh là ng của nó còn dám gây sự. Nhưng Linh Linh hiền lành, tính tình lại hòa đồng đâu gây thù chuốc oán với ai bao giờ...

Cửa khóa, nó lùi ra xa, tung một cước, cánh cửa đổ ầm xuống, phía trong Linh Linh đang chống trả lại bọn con gái kia, tuy Linh cũng tương đối mạnh nhưng bọn chúng lại khá đông và cũng không phải hàng chân yếu tay mềm.

- chị Khả Anh. Thấy nó vào, Linh mừng rỡ, gọi lớn, mà không hay biết rằng phía sau lưng 1 con dao đang lao tới.

- Cẩn thận. Nó hét lên nhưng đã quá muộn rồi.

Cây dao đã cắm vào vai phải của linh, máu bắt đầu chảy xuống, mặt Linh tái đi vì đau, nhưng vẫn cố chống trả.

Còn nó, nó tái mặt đi, lại là cái thứ chất lỏng màu đỏ, tanh nồng mà nó luôn mơ thấy mỗi đêm đó, máu trên những cánh hoa hoong trắng muốt, nay lại in tên chiếc áo màu trắng của Linh.

Nó cố kiềm chế bản thân bằng cách cắn chặt môi, thế nhưng môi nó đã chảy máu, mùi tanh sộc vào mũi, khiến nó mất đi tự chủ, đã thế, máu từ đôi môi lại lan vào trong miệng vị giác của ó cảm nhận thấy 1 vị rất lạ trước giờ nó luôn thèm muốn nhưng phải kiềm chế, lí trí của nó nay đã nhường chỗ cho 1 con quỷ đang khát máu hơn bao giờ hết.

- Hahaha, mày cũng ở đây, tao xử hai đứa mày một lượt. Cái chất đọng chanh chua của Thanh Vân vang lên, cô ta tiến lại, con dao nhọn trên tay hướng về phía nó mà lao tới

Chỉ còn 1 đoạn ngắn nữa thôi thì con dao sẽ dấn vào tấm lưng gầy của nó, Linh Linh mở to mắt, nhìn ng cô xem như chị mình vẫn đang ngồi yên không chịu né tránh.

Phập. Thứ âm thanh khô khốc vang lên, nhưng không phải là con dao đã cắm vào ng nó mà là bàn tay nó đang giữ lấy lưỡi dao sắc bén kia.

Tách tách, máu từ bàn tay theo lưỡi dao chảy xuống nền gạch lạnh, Vân Thanh mặt trắng bệch, tại sao nó lại có thể dùng bàn tay giữ lấy lưỡi dao mà không phải là cánh tay cô ta, nó không phải là ng, nó không biết đau chặc. Tất cả những ai chứng kiến cảnh này đều ngạc nhiên, không ngoại trừ Linh Linh.

- Chị Khả Anh, tay.... tay...chảy máu chảy máu kia.

Bây giờ mới kịp hoàn hồn, động run run, linh Linh nhắc nó. Nó vẫn cúi mặt, động khăn khăn, lạnh lẽo

- Linh, rời khỏi đây trước khi quá muộn.

-Không em không đi đâu cả. linh Linh vẫn cương quyết.

- NHANH. Nó như ra lệnh, chưa bao giờ Linh sợ nó bấy giờ, đứng dậy ôm vết thương, Linh chạy ra khỏi phòng để gọi ng.

Khi Linh Linh đã đi khuất nó mới ngẩng đầu lên, mặt mấy ng kia vừa mới hồng hào trở lại nay lại trắng bệch hơn nữa cắt không còn giọt máu, khi nhìn thấy khuôn mặt đặc biệt là đôi mắt nó. Dải cột tóc đã bị tuột, mái tóc dài bết một mồ hôi rử dài trên khuôn mặt trắng như tuyết, miệng nở một nụ cười man rợ khi còn dính một ít máu chưa lau, đôi mắt đỏ long lên sòng sọc. chỉ có 1 từ diễn đạt được hình ảnh của nó lúc này

“QUỖY”.....

Vân Thanh sợ hãi buông con dao trên tay ra. Nó cầm lấy con dao, kê lên miệng, đưa lưỡi ra liếm những giọt máu của mình đang vương trên đó, ghê tởm và đáng sợ

Môi Vân Thanh mấp máy mãi mới nói ra được 1 vài từ

- Quỷ...quỷ...quỷ hút máu, cô..cô ta là ma cà rồng, không phải ng.....

cô ta lùi ra sau mấy bước thì cây dao cò vương máu của nó lao nhanh tới cắm phập vào đùi vân thanh. Nàng ta đau đớn, hét lên một cách man dại rồi ngã đi, thế nhưng như thể vẫn chưa thỏa mãn được con quỷ hung ác nó.

Như bị ác quỷ điều khiển, nó buông thõng hai tay, đôi mắt vô hồn, từ từ tiến về bọn lâu la kia.

Jesy, ng đã đâm Linh Linh vội vàng chạy ra ngoài cùng với 1 một số ng khác nữa, nhưng vừa ra đến sân tập chính đã bị nó đuổi kịp và chặn lại nó điên cuồng lao vào từng ng, từng ng một, chỉ đến khi ng đầy máu, đổ gục xuống nó mới dừng lại. Cả đám hơn chục ng giờ chỉ còn lại mình Jesy, cô cố giữ khoảng cách với nó, nhưng lùi một bước nó lại tiến 2 bước, khoảng cách ngày càng bị rút ngắn. lùi tới đóng dụng cụ tập, Jesy thấy 1 cây kiếm gỗ nằm lẫn lóc giữa sàn, cô vội vàng cúi xuống, nhặt nó lên, cầm chặt bằng hai tay, dơ trước mặt, thủ thế, mong rằng nó có thể dừng lại. thế nhưng nó vẫn bước tới đều đều.

PHANG. Cây kiếm gỗ đập mạnh xuống đầu nó, gãy đôi. Jesy đã dùng lực mạnh nhất có thể. Máu từ trên đầu nó chảy xuống thành dòng đỏ thắm, nhưng mặt nó không hề biến sắc chẳng có chút gì gọi là đau đớn cả.

Nó đã tiến đến gần Jesy, cô ta toát mồ hôi lạnh, nó không tiến nữa mà dừng lại nhìn jesy, cô ta đứng im không dám nhúc nhích, mắt nhắm lại, đợi thần chết đưa đi.

Một bàn tay lạnh thấu xương cùng với mùi máu tanh tươi chạm nhẹ vào cổ cô, Jesy mở mắt ra, thấy nó đang dùng ngón trỏ quệt máu ngang cổ cô. Rồi từ từ là cả bàn tay, lực đạo tăng dần, cô không thể thở nổi, và nay cô đã biết sai lầm lớn nhất cuộc đời ngắn ngủi của cô là đã động đến nó _một thần chết dưới lốt con ng.

Lại nói về Linh Linh, sau khi rời khỏi phòng tập, tuy rất đau nhưng cô vẫn cố lết thân mình dọc hành lang để tìm ba cô. Chỉ có thầy Yan mới giúp được nó lúc này.

-Linh, em làm sao vậy. là Gia Kiệt.

Linh ngã xuống thì một cánh tay chắc khỏe đỡ lấy cô.

Linh cố thều thào

- đưa em đến gặp thầy Yan nhanh.

Tuy vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì nhưng vẫn dìu Linh đi gặp thầy Yan. Đúng lúc đó, thầy yan từ xa bước tới, thấy con gái bị thương ông vội đi tới

-Linh, con lm sao vậy

-Ba, mau đến phòng tập, Khả Anh gặp chuyện rồi.

Cố thều thào, rồi Linh ngã đi.

- Kiệt em giúp thầy đưa Linh đến phòng y tế, thầy phái đi đây.

Chưa kịp để Kiệt trả lời, thầy đã mất dạng.

Thầy rất lo cho nó, vừa tới cửa phòng tập, thầy Yan đã chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng không khác nào một vụ thảm sát. Giữa sân tập là các học viên máu me bê bết, không hề cử động, phía bên kia, nó đang siết mạnh cổ của một nữ học viên, mặt cô ta đã chuyển sang màu tím vì thiếu dưỡng khí. Không còn 1 Khả anh lạnh lùng mà chỉ còn 1 Khả Anh đang khát máu, 1 con quỷ sắp cướp đi sinh mạng của một con ng.

Nhanh chóng phi thân đến sau lưng nó. Chặt mạnh vào gáy, khiến nó bất tỉnh.

Mọi ng giờ mới tới, không ai là không ghê sợ trước cảnh tượng trước mắt, rồi dọn dẹp bãi chiến trường mà nó tạo ra.

Sau khi nghe Linh kể lại mọi chuyện, mọi ng mới biết được nó bị kích thích bởi máu, không kiềm chế được bản thân, nên mọi ng đã cố gắng không để nó nhìn thấy và tiếp xúc với máu.

7. Chương 7

Lại 1 đêm nữa nó không ngủ được, cơn ác mộng vẫn cứ bám lấy nó suốt hai năm nay, nó chỉ ngủ được nhờ những viên thuốc ngủ. Từ những viên thuốc liều nhẹ đến vừa nay nó đang dùng loại thuốc ngủ liều cao lấy cấp từ phòng thuốc của trường. Có lẽ vì sử dụng quá nhiều mà cơ thể nó dần kháng thuốc, những loại thuốc ngủ bình thường không thể mang lại cho nó 1 giấc ngủ yên lành, có thể nói cơ thể nó đã miễn dịch hoàn toàn.

Hằng đêm khi nó vừa mới chợp mắt được 1 lát, thì cơn ác mộng ngày nào lại hiện lên, những hình ảnh như một thước phim quay chậm rõ mồn một, cảnh ba mẹ nó chết trong đau đớn cảnh vương hoa bị giày nát bởi dẫu chân của những tên sát nhân, rồi những cánh hoa hồng bạch trắng tinh khiết nhuốm đầy máu đỏ. Mồ hôi nhễ nhãi, nó xuống giường, bật đèn lên, đi lại phía bàn học lôi trong ngăn kéo ra 1 lọ thuốc ngủ Methadone_một loại thuốc ngủ liều cao, nó lấy 2 viên uống rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

.....

Hôm nay là ngày nó cùng các học viên khác lên máy bay đi đến một nơi nào đó để tham gia khóa đào tạo đặc biệt của SAT.

-Khả Anh, ông Hinoku muốn gặp con.

Nó cũng không hiểu tại sao ông ta lại muốn gặp nó, nên nó chỉ lẳng lặng đi theo thầy Yan tới phòng làm việc của ông ấy.

Khi tới cửa, một mình nó đi vào, thấy nó, ông Hinoku đã nở một nụ cười phúc hậu, nó hơi bất ngờ, ng đứng đầu một tổ chức sát thủ lớn đây sao.

Ông nhẹ nhàng mời nó ngồi.

- Khả Anh, ta muốn nhận làm con nuôi của ta, con nghĩ thế nào về lời đề nghị này. Ông Hinoku từ tốn nói, thực ra ông rất quý và khâm phục nó, ông muốn tự tay mình chăm sóc, dạy dỗ nó tận tình nên thực lòng ông muốn nhận nó làm con nuôi.

Thế nhưng nó nhiều khi lại quá cảnh giác với mọi thứ xung quanh nên không nghĩ như vậy, nó nghĩ ông ta làm như vậy chỉ muốn lợi dụng kiểm soát nó để nó làm việc cho tổ chức sau này, nhưng hằng sao, nó có thể dựa vào ông ta để tìm ra kẻ giết ba mẹ mình, hợp tác, hai bên cùng có lợi, cả hai đều là con mồi của nhau.

Nó gật đầu đồng ý

- con có thể gọi ta một tiếng ba/ ông Hinoku mừng ra mặt.

- Ba nuôi. Nó gọi tiếng ba nhưng chỉ là ba nuôi không ai có thể thay thế được ng ba, ng mẹ đã khuất của nó.

2 ng ở trong, không biết có một ng đã nghe được cuộc đối thoại ngắn vừa rồi, khuôn mặt đầy giận dữ, bàn tay nắm chặt thành quyền.

“ Tại sao lại là cô ta chứ, con nhỏ đó thì có gì hơn mình, tại sao? Vương hả Anh, xem như cô đã gây thù chuốc oán với Hana này xem sau này cô có sống yên không”

Hai hàm răng nghiến vào nhau ken két, dường như sắp vỡ vụn, nhưng ngay sau đó, khuôn mặt cô ta lại trở lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra, khóe miệng tạo nên một đường cong đều giả.

Máy bay sắp sửa cất cánh, mọi ng cía tay nhau sụt sùi, riêng nó vẫn bình thản như không, ngồi yên vị trên máy bay, bên cạnh là Linh Linh đang nước mắt lưng tròng vì phải chia tay với trường cũ, còn Gia Kiệt ở phía sau khuôn mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ về điều gì đó, thỉnh thoảng hai hàng lông mày nhíu lại. Máy bay cất cánh, mang theo những con ng trẻ, thế nhưng tương lai họ sẽ trở thành những con ng của cái chết, của địa ngục, đặc biệt là nó

Máy bay hạ cánh xuống 1 hòn đảo khá lớn giữa lòng đại tây dương. Hòn đảo xanh mát bởi những r

ừng cây rậm rạp, bãi biển cát trắng mịn bao quanh hòn đảo, nước biển trong xanh, soi thấy những rặng san hô, nước không quá sâu, quả là một địa điểm du lịch tuyệt vời. cơn gió thổi qua, mang theo hơi biển mặn mát, thức nó dậy với những suy nghĩ ngờ nghệch, nó tự cười chĩnh bản thân mình, nó không có quyền nghĩ vẩn vơ, nó tới đây lm gì,tới đây để học về những cách giết ng, để học cách cướp đi sinh mạng ng khác.

Nó cùng mọi ng tiến lên đảo, trước nó hiện ra một khu căn cứ tuyệt mật, bao xung quanh là rừng cây nguyên sinh rậm rạp, nhưng lại rất hiện đại, xung quanh đều có lính gác, súng đạn đầy đủ.

Khi ông Hinoku bước vào, mọi ng nghiêm trang chào như gặp một nguyên thủ quốc gia, chúng nó được ng hướng dẫn đưa về phòng, cất dọn đồ đạc, sau đó đưa đi tham quan ,

Mọi thiết bị ở đây đều thuộc loại tối tân, hiện đại nhất, nó đặc biệt ấn tượng với thiết bị thông tin và kho vũ khí ở đây. Hệ thống thông tin toàn cầu, kết nối với máy tính chủ với độ xử lý thông tin cực cao, được mã hóa tuyệt đối, mọi máy tính đều được kết nối với vệ tinh toàn cầu. Hệ thống bảo mật cũng không kém cạnh chút nào, muốn mở được những cánh cửa bình thường ở đây cần phải quét thể, chứ kể tới việc mở khóa bằng dấu vân tay, giọng nói, AND,..., nơi nào càng quan trọng thì an ninh càng chặt chẽ.

Kho vũ khí là nơi khiến nó hào hứng nhất, hàng trăm loại súng, có nhiều loại nó chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe qua, rồi dao, kiếm, côn,... đều được chế tạo bằng loại thép tốt nhất.

Một ngày dần trôi qua, nó lại chìm trong giấc ngủ với những viên thuốc ngủ liều cao.

Hôm nay, ngày đầu tiên nó đi học ở đây, giáo viên chủ yếu là những giáo sư, tiến sĩ, họ không dạy theo lối thông thường, những gì không cần thiết bị bỏ qua, trong 2 tháng rình nó phải hoàn thành chương trình thpt, sau đó sẽ học như 1 sinh viên đại học, nhưng chủ yếu học tiếng nước ngoài, vật lý, hóa học, toán học,... thông thái hiểu biết về nhiều mặt, rồi học về các thiết bị thông tin, máy móc, các loại thuốc và cách điều chế,... Chung quy lại, nơi đây đào tạo một sát thủ toàn diện về mọi mặt.

Đang chăm chú nghe giảng, bỗng có một ng đàn ông trung niên tới trước cửa lớp:

- vương Khả Anh, xin mời đi theo tôi, oanh Hinoku cần gặp cô.

Cả lớp học xôn xao. Nó đứng dậy theo ng đàn ông kia. Và bây giờ trước mặt nó là một căn phòng rộng lớn, căn phòng được trng trí khá trang nhã nhưng không kém phần sang trọng với gam màu chủ đạo là màu trắng nhẹ, phía bàn làm việc là ông Hinoku đang cười hiền từ:

-con đến rồi à.

Nó chẳng nói gì, ngồi xuống trước mặt ông.

- Ta đã được thầy Yan kể lại con bị kích thích với máu/

Hàng lông mày của nó khẽ nhú lại, nó không muốn ai biết điều này, vì nó rất dễ bị biến thành cái máy giết ng khi nhìn thấy máu, đồng nghĩa với điều đó chính là việc nó sẽ bị lợi dụng khi cơn lên, không kiểm soát được bản thân.

Nó vẫn im lặng chỉ khẽ gật đầu, nếu ông ta đã biết thì còn lí do gì để dấu nữa chứ.

-khi đó con sẽ trở nên rất mạnh. Ông Hinoku ngừng nói.

- Một con quỷ. Nó nhàn nhạt đáp lại.

Ông Hinoku khẽ mỉm cười

- TA MUỐN CON CÓ SỨC MẠNH CỦA 1 CON QUỶ CHỨ KHÔNG PHẢI BIẾN THÀNH MỘT CON QUỶ, con hiểu lời ta nói chứ.

Vậy là trong vòng 1 tháng này, nó sẽ phải học cách khống chế bản thân trước máu, sẽ rất gian khổ đây. Heyyy, chẳng khác nào một con nghiện nhìn ng khác dùng thuốc khi mình đang lên cơn cả.

Nó bước nhanh về phòng, những suy về bản thân, về máu vừa rồi lại khiến nó cảm thấy sôi sục trong ng.

Ngày mai đây, nó sẽ phải chiến đấu với con quỷ trong nó, nó sẽ cố gắng để chiến thắng trong một tháng ngắn ngủi. Một ván cược với chính mình sao? Chiến thắng bản thân

“Có sức mạnh của một con quỷ chứ không biến thành một con quỷ”

Nó thở dài ngao ngán, nó có làm được không đây, nó cũng mong muốn bản thân mình không phải là một con quỷ, nhưng trong suốt mấy năm qua nó đã cố nhưng con quỷ ấy vẫn cứ lớn dần lên trong nó thì làm sao trong 1 tháng ít ỏi, nó có thể kiểm soát, cầm tù con quỷ đó lại.

Hôm nay là ngày đầu tiên trong khoảng thời gian 1 tháng. Nó được ông Hinoku dẫn đến một căn phòng cấm, nằm riêng lẻ, tách biệt khỏi căn cứ, trong thời gian nó ở đây, không ai được phép tới trừ ông, bởi ông sợ khi nhìn thấy ng, nó lại trở nên khát máu hơn bao giờ hết, chỉ thêm cuồng loạn, khó kiểm soát.

Căn phòng chỉ rộng khoảng 20 m2, chỉ có một chiếc giường bằng đá được đặt ở góc trái căn phòng, 1 phòng vệ sinh nhỏ, nhìn chung nó giống như 1 gian ngục tù dành cho tội phạm đặc biệt hơn là một căn phòng. Ánh đèn điện sáng mờ mờ, bước vào căn phòng, ai ai cũng thấy rờn rợn vì cái lạnh, cái âm u. ảm mị.

Nó một mình ngồi trên giường đá lạnh, ông Hinoku đã khóa cánh cửa sắt lại, không cửa sổ, không ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài vào, chỉ có một cái khe nhỏ để đưa thức ăn và quần áo vào.

Nó ngồi suy tư, rồi bất chợt nhìn xuống cổ, nắm lấy mặt dây chuyền mà mẹ nó đã tặng cho vào cái ngày định mệnh ấy, thứ duy nhất mà mẹ để lại cho nó, khi nghĩ về ngày ấy, lòng nó lại chợt quặn đau, hưng chính nỗi đau ấy lại củng cố niềm tin cho nó,

“ ba mẹ, Tiểu Khả sẽ cố gắng”

Tiếng ông Hinoku vang lên từ chiếc loa nhỏ trên cao, phía góc tường:

“ Khả Anh, con sẵn sàng chưa? Chúng ta bắt đầu ngay bây giờ nhé.”

Nó hít một hơi mạnh cho không khí tràn đầy trong lồng ngực.

Từ giữa căn phòng phun xuống 1 màn máu, tuy nó đã chuẩn bị trước nhưng không ngờ con quỷ trong ng nó khi nghe đến mùi máu tanh lại phản ứng nhanh đến thế này, nó cố kiềm chế bao nhiêu thì con quỷ lại rục rịch, đòi trời dậy bấy nhiêu. Cả ng nó nóng bừng, thân nhiệt tăng nhanh theo mỗi nhịp thở. Không xong rồi, chỉ trong vòng 3 phút ngắn ngủi, lí trí nó đã vấy cờ trắng trước con quỷ khát máu. Nó gào lên giữa căn phòng trống vắng lạnh lẽo, nó đập mạnh chân vào tường, dấm mạnh tay xuống nền đá lạnh đến nỗi bàn tay bật máu. Máu, máu đây rồi, nhưng ít quá, từng này không thể đủ cho cơn khát của con quỷ, nó không thích máu của bản thân nó lắm, nó thích máu của ng khác hơn, nó cần nhiều máu, nhiều hơn nữa, nếu bây giờ trước mắt nó có một con ng, nó sẽ cào xé ra, nó sẽ tìm đến những giọt máu đỏ tươi, tanh tươi, để thỏa mãn cơn khát của mình, như 1 ng đi lạc trên sa mạc đang cần nước để cứu vãn sự sống, còn bản thân nó, nó cần máu để nuôi, để thỏa mãn một con quỷ khát máu, nó là tay sai, là một tôi tớ trung thành cho con quỷ ấy.

Nó lại đập mạnh tay xuống nền áu ở tay chảy ra nhiều hơn nữa, rồi đưa đôi mắt màu đỏ vô hồn, nhìn bàn tay đầy máu.

Tách, một giọt máu theo trọng lực nhỏ xuống nền nhà, ánh mắt nó ánh lên, như sợ máu trên tay mình sẽ chảy hết, nó vội vàng đưa tay kề lên miệng, ** chùn chụt như một đứa trẻ, vị máu hơi mặn lợ cùng với mùi tanh nồng thỏa mãn mọi giác quan và con quỷ trong nó, nó nhắm mắt lại để cảm nhận như được dùng một thứ cao lương mỹ vị.

Nhưng hết rồi sao, ít ỏi quá. Nó lại cuồng dại hơn ban đầu vì một chút máu từ tay đã kích thích nó thêm nữa, chút máu đó lại làm nó thèm hơn, khát hơn, muốn nhiều hơn nữa, nó đập mạnh mình vào tường, lăn lộn, cào xé, hành hạ chính bản thân mình đến điên cuồng.

Nó cứ như vậy suốt 6 tiếng đồng hồ, khi nó tỉnh dậy thấy mình đang lăn lóc giữa sàn nhà, máu me cùng với mô hôi đầm đìa trên thân thể nó do việc tự hành hạ mình khiến nó cảm thấy rất buồn, mình mẩy bầm dập, ê ẩm đau. Bộ quần áo trên ng rách tả tơi, nó cố đứng dậy, nhìn quanh phòng, từ khe cửa nó đã thấy một đĩa thức ăn, 1 bộ quần áo, vài lọ thuốc. nó lấy các thứ đặt lên giường, rồi cầm bộ quần áo đi vào nhà tắm. Ăn uống xong, nó thoa thuốc lên các vết thương, thỉnh thoảng nó lại rít nhẹ vì đau rất.

.....
Một ngày đã kết thúc trong sự mệt mỏi, cứ 2 ngày một lần nó phải chịu đựng con quỷ trong nó, trước sự việc hôm nay, nó tự hỏi không biết vận cuộc này, nó và con quỷ kia, ai sẽ chiến thắng, chưa bao giờ nó cảm thấy thiếu tự tin, thấy mình yếu đuối như lúc này.

Có lẽ vì hôm nay quá mệt mỏi nên nó đã nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ mà không bị cơn ác mộng quấy rầy.

.....
Còn tiếp..... Nó tỉnh dậy, cơn đau trên cơ thể lại ập đến, khiến nó không khỏi nhúm mày lại, khó khăn bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh, sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, nó lặng lẽ ngồi trên giường. Có lẽ đây là giây phút nó cảm thấy thanh thản nhất, nhưng nó kéo dài được bao lâu đây, cuộc sống hiện tại có cho phép nó thanh thoi không.

Ng ta lại chuyển cơm vào cho nó, lần này có thêm vài bộ quần áo nữa, mấy chai nước khoáng, cùng với 1 hộp thuốc trong đó gồm rất nhiều loại thuốc. Nó cầm lấy các thứ đặt lên giường, dùng bữa ăn của mình. Một ng trôi qua, các vết thương của nó đã bắt đầu lạnh lại, có vẻ như thuốc ông Hinoku đưa cho nó rất có hiệu quả.

Nó gác tay lên trán, nó bỗng thấy nhớ quê hương Việt Nam, nhớ ba mẹ hơn bao giờ hết. Lúc trước nó dồn mọi thời gian vào việc học tập, học võ để không nhớ về mọi thứ, nhưng hôm nay nó có vẻ hơi rảnh rỗi thì phải.

Nó nhớ lắm ngôi biệt thự màu trắng nằm ở vùng ngoại ô, nhớ lắm những con đường ngày ngày nó chạy nhảy, nhớ cả gốc cây cổ thụ nơi mà nó đã gặp hoàng tử bé của mình, nó muốn gặp cậu, muốn đùa chơi với cậu như ngày hôm đó, cậu với cái tên rất đẹp Anh Quân có còn nhớ đến mình nữa không nhỉ?

Nó tự hỏi chính bản thân mình, mà không biết rằng ở một nơi nào đó rất xa cũng có một ng đang nhớ tới mình, cậu cũng cố gắng tập rèn để sau này một ngày nào đó sẽ tìm lại được tiểu công chúa bé nhỏ của mình.

Cái gì thế nhỉ, sao nó có cảm giác mắt cay xè, hơi nhòa đi, lại có một dòng ấm nóng lăn dài trên má, vị hơi mặn mặn.

À, thì ra là nó đang khóc, lâu lắm rồi nó không khóc, kể từ ngày ba mẹ nó mất, đó là lần cuối cùng nó khóc tính đến nay, không biết sao hôm nay nó lại khóc thế chứ, không được nó không được yếu đuối như vậy, yếu đuối như thế thì làm sao nó không chế được ác quỷ trong ng mình, làm sao sống được giữa thế giới đầy hiểm ác này, làm sao nó có thể trả thù được cho ba mẹ.

Nó đưa tay lên gạt đi cái dòng ấm nóng trên khuôn mặt kia đi, gạt hết gạt sạch, nhưng gạt rồi nó lại lăn xuống từ khóe mắt, lăn hoài à.

Làm sao đây, sao giây phút này nó yếu đuối thế không biết, nó thấy mình nhỏ bé quá, ngay cả nước mắt của mình như thế chứ, bất lực.

Thôi, nó buông tay, buông tay 1 lần duy nhất trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, 1 lần, chỉ 1 lần nó sống thật với con người của mình, nhỏ bé, mỏng manh, cô đơn, cần được che chở. Khi khoảng thời gian này kết thúc, nó lại là Khả Anh lạnh lùng, tàn nhẫn như thường ngày.

Trong một căn phòng nhỏ, không có lấy 1 tia sáng yếu ớt, một màu đen bao trùm, ng ta nghe thấy tiếng khóc kìm nén,hức,..... hức..... thỉnh thoảng lại vang lên một tiếng nấc nhỏ,

Không biết có một nàng tiên đi lạc nào thấy được phía trong góc tường có một cô bé nhỏ đang cố kìm nén những tiếng nấc của mình, thu gối bó mình lại như sợ hãi tất cả mọi thứ, cô đơn lạc lõng, cần được bảo vệ, giống một chú chim nhỏ đang bay giữa bầu trời đen kịt sắp nổi giông, một mình chú bay vì bị lạc đàn, đang cố đi tìm lại bầy đàn mình, chỉ có nơi đó là có những chú chim lớn hơn muốn bảo vệ cho chú chim nhỏ, chú bay mãi, bay mãi, gào lên, nhưng vẫn chẳng thấy bầy đàn mình ở đâu, mệt mỏi, bất lực, sợ hãi, chỉ khi cơn giông ập xuống, chú sẽ không bao giờ được bay được nhìn thấy ánh sáng nữa.

Hai viên thuốc ngủ liều cao giúp nó chìm vào giấc ngủ của mình khi trên khóe mắt vẫn còn đọng lại một giọt lệ trong suốt dễ vỡ như con ng thật của nó. Giọt nước mắt từ từ tuột khỏi khóe mi, lăn dài,

Tách, tất cả như vỡ òa, vỡ hết, nó sẽ không bao giờ khóc nữa,

.....

Hôm nay tất cả sẽ lại bắt đầu, nó sẽ phải đối diện với con quỷ trong ng nó.

Thứ chất lỏng mà bản thân nó không biết là nó cuồng điên thềm thường đến mức nào được phun xuống. Cái cảm giác của ngày hôm trước lại ập đến, nó cố gắng kiềm chế, và lòng này có vẻ như thời gian nó kiềm chế lâu hơn 1 chút, 6 phút.

6 phút trôi qua, mọi thứ như bùng nổ, nó lại đầu hàng trước con quỷ, gào thét, cầu xé, lăn lộn tự hành hạ chính bản thân mình chỉ để thỏa mãn cơn khát của con quỷ trong nó.

Nó không biết rằng chiếc ổ khóa đã bị mở cánh cửa hé mở, bóng một con ng đồ dài trên nền nhà.

.....

Khoảng 10 phút trước.

Cách ngôi nhà bị cô lập giữa đảo lớn, trong 1 bụi cây có 3 bóng ng thoát ẩn thoát hiện, đó là hai cô gái và 1 chàng trai.

- Con nhỏ Khả Anh đang ở trong đó, căn phòng nhỏ như vậy hai ng nhẹ nhàng vào đó, xử nó nhanh gọn vào, tôi ở đây đợi hai ng, xong việc công ty của 2 gia đình 2 ng sẽ không bị phá sản nữa. 1 cô gái trong 3 ng nói, đôi mắt ánh lên những tia nguy hiểm,

- Phải giết nó thật hả chị Hana? Cô gái còn lại có vẻ lưỡng lự, có chút sợ hãi vì trước giờ cô chưa có giết một ai.

- Con này muốn công ty ba mày phá sản à, tao nói mày có nghe không, phải giết, không được để cho nó sống sót được.

Hana gằn giọng, ngay sau đó lại chuyển sang giọng nhẹ nhàng hơn bao giờ hết:

- Trước sau gì cũng phải giết ng mà, nghề nghiệp sau này là sát thủ, mà sát thủ không giết ng thì đâu phải là sát thủ, đúng không? Huống chi nó còn là 1 con nhỏ đáng ghét.

- Nhưng Khả Anh là 1 ng rất mạnh thì chúng tôi làm sao mà giết được cô ta? Chàng trai đứng nghe này giờ mới lên tiếng.

- Haha, đó không phải là điều đáng lo, nghe nó cô ta bị bệnh gì phải cách li ra, sống 1 mình ở nơi quái quỷ này, mà bị bệnh lây đâu sức chống trả 2 ng được. Hana nói với chất giọng hết sức gian xảo quỷ quyệt.

- Đây là dụng cụ mở khóa, 2 ng cầm lấy đi.

2 ng kia cầm lấy thứ mà cô ta đưa cho rồi bước về phía trước, để lại sau lưng là 1 con cáo già đã hiện nguyên hình:

“những tên ngu xuẩn, hahaha, nếu bị phát hiện thì các ng chịu khó chết thay ta nhé, có trách thì trách ông trời quá bất công, cho Kim Hana ta quyền hành, địa vị sự hông minh, tài giỏi, còn các ng lại quá ngu dốt, haha. Vương Khả Anh, mày chết chắc rồi, còn ai dám vượt mặt ta nữa không? Ai dám cản đường Hana này chỉ có chết”

2 ng đi được 1 đoạn thì thấy 1 ngôi nhà đá nhỏ hiện ra , cánh cửa bị khóa, họ dùng dụng cụ mở khóa của Hana đưa cho, sau 3 phút, họ đã mở cửa bước vào, vì biết nó bị bệnh nên không hề lo sợ mà bước vào.

Cô gái bước vào trước, bảo chàng trai đứng ngoài đợi, khi nào có chuyện gì sẽ gọi.

Quay trở lại với nó, hơn 1 h đồng hồ vật lộn cào xé nhưng có vẻ như nó chẳng hề mất sức cũng chẳng biết đau đớn là gì, nó bây giờ đang đứng quay lưng ra phía cửa, thở dốc, hai tay của nó buông thõng tự do, máu theo tay nhỏ tí tách xuống nền đá, quần áo rách rưới.

Nó đang rất cần máu, thèm cái hương vị của máu hơn bao giờ hết, mà máu của bản thân nó lại không thể thỏa mãn con quỷ khát máu kia được, hơn bao giờ hết, nó cần lấy máu của ng khác, nhưng trong căn phòng nhỏ hẹp này chỉ có nó và con quỷ, thật khó chịu như 1 con nghiện lên cơn mà không có thuốc.

Đang trong tình trạng khát máu đến cực độ thì lại có một ng dẫn xác vào đây, nộ mạng cho quỷ dữ.

“đúng lúc lắm”

Cô gái kia bước vào, con dao sắc nhọn lóe sáng lên một tia nguy hiểm, nó đang đứng quay lưng về phía cô, và có vẻ như không biết tới sự tồn tại của cô.

Nâng cao cánh tay dồn lực vào con dao sắc bén hướng về cô gái phía trước

60cm, 50cm, 40cm, 30 cm, 20cm, gần, rất gần chỉ còn 20 cm nữa thôi con ng trước mặt cô sẽ vĩnh viễn ra đi, rời khỏi cõi đời, chỉ 1 chút nữa thôi,

Nhưng nó bỗng quay lưng lại, khuôn mặt ác quỷ đối diện với cô, nở một nụ cười man rợ.

Đối với nó, cô gái kia chính là món quà lớn nhất mà thượng đế ban tặng cho nó lúc này, nhanh như cắt, nó bắt được tay cô gái, xoay mạnh làm cổ tay cô gái vang lên răng rắc, xương vỡ vụn ng này có sống cũng chỉ là tàn phế.

Vì động tác của nó diễn ra quá nhanh khiến cô gái không buông kịp con dao thì phát hiện trên cổ mình có cái gì đó lạnh lạnh.

Nó đã vòng tay qua đầu cô gái , di chuyển ng ra phía sau, cùng với đó, con dao đã cứa 1 đường vào động mạch chủ trên cổ cô, rồi buông tay bước lùi ra sau 1 bước, thân hình cô gái đổ xuống, mắt mở to, dòng tử căng ra cực độ, lòng trắng nhiều hơn lòng đen, 1 cái chết giống như trong phim kinh dị, đáng sợ.

Tội nghiệp cho cô gái, chẳng hề biết mình chết lúc nào, ra sao, chỉ biết rằng mình chết vì đã động tới 1 con quỷ.

Con dao trên tay cô gái xấu số đã chuyển sang tay nó từ lúc nào, trên lưỡi dao còn vương lại một dòng chất màu đỏ, thứ chất lỏng mà nó đang cần, đang thèm muốn đến tột độ.

Nó đưa lưỡi dao lên miệng, nhưng không dùng vội, nó quẹt lưỡi dao dính máu lên phần môi dưới vài lần, máu từ con dao đã chuyển sang môi của nó, như tô son, từ đôi môi trắng bệch nay đã được tô điểm một màu đỏ tươi, hết sức tự nhiên và sống động. Rồi từ từ, nó đưa lưỡi ra, liếm lấy thứ son môi ấy, có vẻ rất ngon, à không phải, phải nói là trên cả tuyệt vời, cực phẩm, không phải là máu của nó.

Ng con trai đứng đợi ở phía ngoài thấy lâu rồi mà cô gái vẫn chưa ra, nên hơi sốt ruột, đánh bạo đi vào.

.....
Ở một căn phòng khác, có vẻ như rộng rãi thoáng mát hơn nhưng không khí lại đang chết lặng dần, một vài ng nẩy giờ chứng kiến cảnh lúc này được quay trong camera đang đứng im bất động, mãi một lúc, ông Hinoku mới lên tiếng:

- hãy đến khóa cửa căn phòng lại đi, không được để con bé thoát ra ngoài, khi nào nó ngủ rồi thì vào đưa cái xác đó ra, nhanh lên trước khi quá muộn.

Mấy ng nhanh chóng đứng dậy, khẩn trương rời khỏi phòng.

.....
Lại nói về chàng trai, khi bước vào phòng thì không khỏi sợ hãi, căn phòng tối, chỉ có ánh sáng mập mờ từ khe cửa hé mở để cậu bước vào.

Cậu không thấy được gì trong phòng cả. Bỗng cậu cảm nhận thấy có cái gì đó đang bay về phía mình, nhanh chóng né sang một bên, cái vật to lớn ấy đập vào cánh cửa khiến nó đóng lại, thứ ánh sáng duy nhất vụt tắt.

Cậu không hề biết rằng lưỡi hái của tử thần đang hướng về phía cậu mà lao tới, mmojt bóng đen nhanh như chớp lướt nhanh trong bóng tối, và nay đang ở sau lưng cậu.

Nhận thấy nguy hiểm ccaanj kẻ nhưng có lẽ đã qua muộn, cậu biết rằng cái chết đang kề cận với mình, chỉ rất nhanh, tính mạng của cậu sẽ không còn là của cậu nữa, mùi mồ hôi mùi máu, hai thứ mùi quyện vào nhau khiến ng ta buồn nôn.

Có một cái gì đó đang miết đi, miết lại trên cổ cậu, mồ mẫm, dò tìm.

Phập, thứ đáng sợ đó đã cắm vào cổ cậu, máu phun ra thành dòng, cậu ngã xuống, để lại một con ác quỷ đang điên cuồng trong vũ điệu của máu.

.....
Hana đứng đợi 2 ng kia thì thấy phía xa xa có một đám ng đang vội vã đi tới, biết rằng đã bị lộ, cô ả nhanh chóng rời đi, trong lòng mừng khắp khối vì nghĩ rằng nó không còn tồn tại nữa. ...

.....
Sau khi thỏa mãn cơn khát máu, nó đã lịm đi vì mệt mỏi.

Thấy nó không còn động đậy gì nữa, chắc đã ngủ rồi, ng ta mới dám vào để khiêng cái xác đi.

2 ng đàn ông bước vào, không dám bật đèn, chỉ dám dùng đèn pin nhỏ để soi.

Nó nằm giữa sàn, ng đầy máu của bản thân, của cô gái xấu số, máu đã sặc đầu khô nhưng cái mùi tanh đặc trưng của máu vẫn không phai đi chút nào trong 1 căn phòng kín như thế này, thật khiến ng ta buồn nôn, họ tự hỏi tại sao nó có thể chịu được cái thứ mùi kinh khủng này, quần áo thì rách rưới, tóc tai bù xù.

Cái xác của cô gái nằm im lìm ở phía góc phòng, với tư thế úp mặt xuống, mái tóc màu vàng mềm mượt bị xõa ra, bung đều, trải dài trên bờ vai nhỏ nhắn, có một khoảng tóc ở trên vai trái và cổ bị bết lại, không nói cung biết là do máu, mái tóc vàng chuyển sang màu đỏ đậm pha chút đen do đã khô từ lâu.

2 ng đàn ông kia đứng nhìn hồi lâu, thương thay cho cô gái xấu số, rồi họ hít một hơi thật sâu, rồi nhả ra.

Lật nhẹ người cô gái lại để khiêng đi. Không gian lại chìm trong im lặng, không hoạt động nào diễn ra, ngay cả một tiếng thở mạnh cũng không có.

Họ đứng chết lặng trước khuôn mặt của cái xác.

Đôi mắt thâm quầng một màu đen, nhưng lại đường nét thâm quầng lại bao quanh đôi mắt rất sống động, nhìn kĩ sẽ thấy đó không phải là thâm quầng mà do có ng vẽ lên bằng máu, khi khô lại tạo nên màu đen rất kinh dị như ma nữ, ng vẽ còn rất khéo léo, quét rất đều và mịn, tạo nên những đường nét vừa mịn màng, vừa dịu nhẹ nhưng lại khiến ng ta sởn gai ốc,

Rồi 2 ng kia lại nhìn sang phía nó đang nằm im lìm trên nền đá lạnh, còn ai có thể là tác giả của tác phẩm nghệ thuật độc nhất vô nhị này nữa, thật kinh khủng, ghê tởm,

Bỗng họ lại thấy sợ hãi thêm về cô bé tên Khả Anh kia, ng đã dùng máu để trang điểm cho đôi mắt của 1 ng đã chết bởi chính máu của họ.

Ánh đèn pin chiếu vào đôi mắt, đôi mắt của 1 ma nữ thực sự, mồ hôi lạnh rịn ra ở tay của họ.

Đôi mắt trắng dã như của loài quỷ bóng đêm, trong màu trắng ấy còn chứa máu, đồng tử thu nhỏ lại như 1 hạt châu màu đen láy, khóe mắt còn đọng lại 1 vệt máu đã khô, khi biết rằng cái xác không thể ngồi dậy để cắn lấy cổ họ, 2 ng kia mới dám thở mạnh, cố hít thở đều đặn để cân bằng lại cơ thể, giảm bớt sự sợ hãi của 1 con ng bình thường.

Ánh đèn pin mập mờ, khuôn mặt trắng bệch làm nổi bật lên đôi môi màu đen, cách trang điểm cho đôi môi đó cũng giống như viền mắt, ghê sợ, ớn lạnh.

Họ cố gắng hít thở thật đều để khiêng cái xác đáng sợ kia đi, đi vào trong căn phòng mà họ đã thề rằng sẽ không bao giờ quay lại nữa, ánh đèn pin lại dọi khắp căn phòng, nuốt nước bọt, trước mắt họ lại là một 1 ng con trai khác nhưng có vẻ như anh ta có cùng 1 ng thợ trang điểm với cô gái lúc nữa.

2 cái xác đã được khiêng ra ngoài, họ lại đóng cửa lại để nó 1 mình trong phòng lạnh lẽo.....
..... Khi nó tỉnh dậy, nó ngửi thấy mùi máu còn vương lại, nhưng nó lại không nhớ gì cả, thức ăn, nước uống đã được đưa vào, nó mệt mỏi đứng dậy rồi đi thay đồ, dùng bữa một mình,

Trong đầu nó chỉ nhớ mang máng hình như nó đã giết ng, không phải 1 mà là 2, nhưng đến khuôn mặt nạn nhân nó còn chẳng nhớ nổi. đêm khuya, cơn ác mộng lại vây lấy nó, chẳng chịu buông tha, nó tỉnh giấc nhưng thấy trong ng vô cùng khó chịu.

Mồ hôi vã ra như tắm, cơ thể lúc lạnh lúc nóng mà nơi đây không chăn, không chiếu chỉ mỗi 1 cái giường đá, đêm khuya, sương xuống, nhiệt độ cũng giảm đi vài độ, nó dần dần lịm đi trong cơn sốt cao, một mình, cô đơn.

1 lúc sau, khi cơn sốt đã giảm đi một chút nhưng tình hình cũng chẳng mấy khả quan, ng nó nóng bừng, da tái nhợt, môi khô khốc vì mất nước, nó cố gắng nâng cái mi mắt nặng trĩu như đeo đá, dùng hết sức lực để nâng cái cơ thể tưởng chừng như không còn là của nó nữa.

Nhưng không được, nó quá yếu, lại nằm thịch xuống, thở mạnh, lấy lại chút sức lực ít ỏi, nó lại gượng dậy, thành công, thành công rồi, nó đã ngồi dậy được cố lết cái tấm thân nặng trĩu lên giường bởi nó đang nằm giữa cái nền đá lạnh, giữa căn phòng trống trơn.

Sau khi đã đặt được mình lên giường, nó điều chỉnh nhịp thở, mò mẫm lấy chai nước khoáng phía đầu giường.

Chậm chạp nuốt từng ngụm để giảm bớt cơn khát, nước từ miệng chảy xuống cổ những dòng nước nhỏ mát lạnh khiến nó dễ chịu vô cùng.

Cơn sốt này có lẽ do bị nhiễm trùng bởi các vết thương ngày đầu tiên vừa mới khép miệng cần thời gian tĩnh dưỡng nhưng hôm nay nó lại hoạt động mạnh, cào xé, hành hạ bản thân, trên cơ thể nó bây giờ không chỉ có các vết thương mới mà còn có các vết thương cũ bị hở miệng.

Bị máu và mồ hôi cùng bụi bặm bám vào miệng vết thương cùng với cái không khí ẩm thấp của khí hậu nhiệt đới, cái hơi mặn của muối trên 1 hòn đảo giữ lòng biển khơi thì việc các vết thương hở miệng bị nhiễm trùng là điều dễ hiểu.

Có vẻ như cơn sốt đã dịu đi nhờ nước, nó lục trog hộp thuốc mà ông Hinoku đưa cho, cố vận dụng trí nhớ thiên tài của nó, trong một bài giảng của tiến sĩ y khoa Jonhlin, kháng sinh là loại thuốc nó cần bây giờ, giúp kháng viêm, chữa nhiễm trùng.

Đúng, chính nó thuốc kháng sinh, nó cần sản sinh bạch cầu để chống lại các vi khuẩn xâm nhập vào cơ thể nó qua miệng hở của các vết thương, chỉ có kháng sinh mới kích thích sản sinh bạch cầu.

Cố tìm trong hộp thuốc, với tình trạng bây giờ, rất tồi tệ, nó cần gấp loại thuốc kháng sinh liều cao chứ liều thấp không thể được. 2 viên Penicillin 1000mg_ 1 loại kháng sinh với liều lượng cực mạnh, nếu dùng quá liều có thể gây ảnh hưởng đến máu và 1 số hệ cơ quan khác.

Nhưng nó chẳng quan tâm bởi điều quan trọng bây giờ là nó phải sống, nếu kéo dài tình trạng sốt cao như thế này rất dễ bị bại liệt. Khi nó tỉnh dậy, nó nghĩ thấy

mùi máu còn vương lại, nhưng nó lại không nhớ gì cả, thức ăn, nước uống đã

được đưa vào, nó mệt mỏi đứng dậy rồi đi thay đồ, dùng bữa một mình,

Trong đầu nó chỉ nhớ mang máng

hình như nó đã giết ng, không phải 1 mà là 2, nhưng đến khuôn mặt nạn nhân nó còn chẳng nhớ nổi. đêm khuya, cơn

ác mộng lại vây lấy nó, chẳng chịu buông tha, nó tỉnh giấc nhưng thấy trong ng vô cùng khó chịu.

Mồ hôi vã ra như tắm, cơ thể lúc lạnh

lúc nóng mà nơi đây không chăn, không chiếu chỉ mỗi 1 cái giường đá, đêm khuya, sương xuống, nhiệt độ cũng giảm

đi vài độ, nó dần dần lịm đi trong cơn sốt cao, một mình, cô đơn.

1 lúc sau, khi cơn sốt đã giảm đi một

chút nhưng tình hình cũng chẳng mấy khả quan, ng nó nóng bừng, da tái nhợt, môi

khô khốc vì mất nước, nó cố gắng nâng cái mi mắt nặng trĩu như đeo đá, dùng hết sức lực để nâng cái cơ thể tưởng chừng như không còn là của nó nữa.

Nhưng không được, nó quá yếu, lại

nằm thịch xuống, thở mạnh, lấy lại chút sức lực ít ỏi, nó lại gượng dậy, thành công, thành công rồi, nó đã ngồi dậy được

cổ lết cái tấm thân nặng trĩu lên giường bởi nó đang nằm giữa cái nền đá lạnh, giữa căn phòng trống trơn.

Sau khi đã đặt được mình lên giường, nó điều chỉnh nhịp thở, mồ mẫm lấy chai

nước khoáng phía đầu giường.

Chậm chạp nuốt từng ngụm để giảm bớt cơn khát, nước từ miệng chảy xuống cổ những dòng nước nhỏ mát lạnh khiến nó

dễ chịu vô cùng.

Cơn sốt này có lẽ do bị nhiễm trùng bởi các vết thương ngày đầu tiên vừa mới khép miệng cần thời gian tĩnh dưỡng nhưng

hôm nay nó lại hoạt động mạnh, cào xé, hành hạ bản thân, trên cơ thể nó bây giờ không chỉ có các vết thương mới mà còn

có các vết thương cũ bị hở miệng.

Bị máu và mồ hôi cùng bụi bặm bám vào miệng vết thương cùng với cái không khí

ấm thấp của khí hậu nhiệt đới, cái hơi mặn của muối trên 1 hòn đảo giữ lòng biển khơi thì việc các vết thương hở miệng bị nhiễm trùng là điều dễ hiểu.

Có vẻ như cơn sốt đã dịu đi nhờ nước, nó lục trong hộp thuốc mà ông Hinoku đưa cho, cố vận dụng trí nhớ thiên tài của nó, trong một bài giảng của tiến sĩ y khoa Jonhlin, kháng sinh là loại thuốc nó cần bây giờ,

giúp kháng viêm, chữa nhiễm trùng.

Đúng, chính nó thuốc kháng sinh, nó cần sản sinh bạc cầu để chống lại các vi khuẩn xâm nhập vào cơ thể nó qua miệng hở của các vết thương, chỉ có kháng sinh mới kích thích sản sinh bạc cầu.

Cố tìm trong hộp thuốc, với tình trạng bây giờ, rất tồi tệ, nó cần gấp loại thuốc kháng sinh liều cao chứ liều thấp không thể được. 2 viên Penicillin 1000mg_ 1 loại kháng sinh với liều lượng cực mạnh, nếu dùng quá liều có thể gây ảnh hưởng đến máu và 1 số hệ cơ quan khác.

Nhưng nó chẳng quan tâm bởi điều quan trọng bây giờ là nó phải sống, nếu kéo dài tình trạng sốt cao như thể này rất dễ bị bại liệt.

Bỗng nó lại nhớ tới khoảng thời gian có mẹ bên cạnh, mẹ luôn chăm sóc cho nó từng li từng tí một, nó thêm cái cảm giác mang tên hạnh phúc kia biết bao, thêm lắm nhưng nó lại không bao giờ có thể tận hưởng được nữa, chỉ có khổ đau, bất hạnh, cô độc, lẻ loi,..., chỉ có những thứ mà những đứa trẻ bình thường khác không bao giờ gặp phải, ít nhất bên cạnh họ luôn có một ng để yêu thương và được yêu thương.

.....
“ - Tiểu Khả, đừng chạy nữa, ngã đấy!

-Tiểu Khả, chậm lại đi.

Ng phụ nữ gọi với theo một đứa bé đang chạy nhanh ở phía trước, khuôn mặt tươi vui, ngập tràn hạnh phúc.

- Aaaaa, huhu, đau quá à

Vì mãi chạy, không để ý, đứa bé đã vấp phải một cành cây, ngã xuống đất, khóc rề lên, ng phụ nữ kia hốt hoảng chạy lại nhanh

- Ôi, T Khả, con có sao không, mẹ xem nào, ngoan.

- Huhu, đau lắm mẹ ơi, huhu, đau quá

- Tiểu Khả ngoan, mẹ thổi cho con nhé Phù, Phù, về nhà, mẹ băng lại vết thương cho con nhé. Nhìn cái đầu gối rướm rướm máu của con gái nhỏ ng mẹ không khỏi đau lòng.

- để mẹ công T Khả nào. ”

Nó dần chìm vào giấc ngủ, vì mệt, vì sốt, vì thuốc, vì nhớ mẹ nhớ ba, nhớ tới quãng thời gian hạnh phúc trước đây.

Sáng mai.

Nó cựa mình thức giấc, từ từ mở mắt, vẫn là căn phòng trống vắng, vẫn 1 mình sống giữa cô đơn.

Cơn sốt đã qua đi, để lại sự mệt mỏi tột độ. Những viên thuốc hôm qua khiến nó cảm thấy đói, cồn cào trong dạ dày.

Thức ăn đã được đưa tới, nhưng nó phải nhịn để đánh răng rửa mặt cho tỉnh táo cái đã.

Có vẻ như cơn sốt hôm qua khiến nó mất sức rất nhiều, nó phải chậm chạp lê cái xác vào phòng vệ sinh, tắm rửa, thay đồ vì hôm qua tới giờ nó vẫn chưa tắm rửa gì, khắp ng bốc ra một mùi cực kì khó chịu tanh nồng bởi mùi máu cùng mồ hôi.

Sau khi cất lực xử lí đám thức ăn trong khay để bổ sung năng lượng hao hụt của cơ thể, nó vẫn tiếp tục uống thuốc, nhưng với liều lượng nhỏ hơn, vì ít nhất nó không còn sốt như hôm qua nữa, nhưng nó vẫn phải uống đầy đủ để tránh biến chứng, vả lại nó không dám khẳng định trước rằng sau này nó không còn bị như vậy nữa không.

1 viên penicillin 1000mg, lấy vài tí thuốc chống viêm, tiêu sưng, tiêu tụ máu để chữa các vết thương kín lẩn hở và không quên sử dụng kem ngăn ngừa sẹo.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, có vẻ như nó không thể không chế hoàn toàn được cơn quỷ trong ng nó, nhưng ít nhất nó đã khống chế tạm thời được nó, khi thấy máu nó không còn điên loạn cuồng dại như xưa nhưng nó vẫn còn thèm khát máu, sẵn sàng giết ng để thỏa mãn nếu quá khích. Thời gian 1 tháng đã hết, hôm nay là ngày nó rời khỏi căn nhà lạnh lẽo này.

Nó chợt nghĩ đến cô em gái nhỏ Linh Linh khi thấy nó về sẽ như thế nào nhỉ, có từ la từ lum như thường ngày không nữa.

Từ sáng sớm, ông Hinoku đã đến để đưa nó về lại trường tiếp tục học tập và rèn luyện.

8. Chương 8

- Khả Anh, cuối cùng con cũng đã có thể rời khỏi nơi đây rồi, chúc mừng con. Nó vẫn chẳng nói gì, đứng nhìn khung cảnh bên ngoài, cái khung cảnh mà cả tháng trời nó không được thấy, hít lấy bầu không khí trong lành của thiên nhiên, đón lấy những ngọn gió biển đang vui đùa, vờn qua vờn lại mái tóc nó. Nó phớt lờ đi câu nói của Hinoku, vẫn là cái vỏ bọc lạnh lùng như trước đây. Ông Hinoku biết tính tình nó từ trước tới giờ là vậy, bản thân nó không có ý định thay đổi và khả năng có ng thay đổi được nó là không thể, nên ông chỉ biết kiên nhẫn tiếp lời.

- Con hài lòng với thành quả luyện tập của mình trong suốt tháng qua không? “hài lòng”_ hài lòng ư, không, nó chưa bao giờ biết hài lòng với những gì mình đang có, không bao giờ biết hài lòng trước những kết quả mà mình đạt được, nó muốn nhiều, phải nhiều hơn nữa, bản thân nó phải tiến không ngừng về phía trước, nó đang cách mục tiêu, đích đến cuối cùng là trả thù cho ba mẹ rất, rất xa, không ngừng cố gắng, không ngừng vươn lên, nó sợ rằng nếu chỉ một phút sao nhãng, một phút thỏa mãn với

bản thân cũng khiến nó đánh mất tất cả.

Bảo nó tham lam cũng chẳng sao, bởi con ng có ai không tham lam, không ham muốn, có được cái này lại ham muốn có cái lớn hơn, con ng luôn có lòng tham vô đáy, cái thứ mang tên lòng tham ấy sẽ còn saauu sắc hơn nữa đối với một đứa trẻ RẤT ĐẶC BIỆT như nó.

Đặc biệt vì chứng kiến cảnh ba mẹ chết, đặc biệt vì suốt 3 năm qua nó sống trong hận thù, đặc biệt vì bản thân nó đã quyết định tương lai của nó là một kẻ giết ng.

Tiếng gọi của tử thần trong nó. Và thực sự, nó vẫn chưa hoàn toàn làm chủ được bản thân mình, con quỷ vẫn sống trong nó, con quỷ vẫn chưa bị nó thuần phục, nếu 1 phút không làm chủ được bản thân thì nó sẽ lại trở thành nô lệ của con quỷ khát máu.

Ông Hinoku đi đằng trước nó cũng lẳng lặng bước theo sau, ông ta cũng không nói thêm câu nào nữa, vì

ông biết đứng trước nó, dù là ai cũng sẽ trở thành tên ngốc khi một mình độc thoại. 1 tháng trước nó đã bước đi trên con đường này để tham gia một cuộc đấu trí với chính bản thân mình, 1 tháng sau, nó lại bước đi trên con đường này nhưng với hướng ngược lại, quay trở về. Bây giờ có lẽ đang trong giờ lên lớp, nó nhìn hành lang vắng tanh rồi bước vào phòng mình.

Nó thấy hơi thiếu thiếu một cái gì đó. À thì ra bây giờ nó đang đứng trong cái không gian của một tháng trước, cảnh thì có vẻ không thay đổi nhưng vấn đề là ở ng. 1 ng mang tên Linh Linh nói nhiều, suốt ngày

léo nhéo bên tai nó. “chị Khả Anh này.... Chị Khả Anh ơi..... Chị Khả Anh đợi em với....”

Và thiếu cả tên con trai Gia Kiệt luôn lạnh lùng và trở thành tâm điểm của những đứa con gái nhưng bên nó thì có vẻ như không khác với Linh Linh là mấy.

“Khả Anh ơi, Khả Anh nè.....” Mỗi ngày lỡ tai nó luôn bị tra tấn bởi những âm thanh rất chi là thánh thót từ 2 cái miệng xinh xắn ấy, bây giờ không nghe thấy, thiếu thiếu sao sao ấy, có vẻ như hơi hụt hẫng, Nhưng rất nhanh, nó lại quay về rúc trong cái khối hàn băng ngàn năm của nó. Cánh cửa mở ra, căn phòng vẫn không thay đổi khi chủ nó vắng bóng nguyên 1 tháng trời.

Các vật dụng ở đây vẫn được thay đổi và giặt giũ thường xuyên nên rất sạch sẽ như có ng ột thường xuyên vậy.

Nhưng khác biệt duy nhất chính là trên bàn của nó có thêm một cái Laptop đời mới nhất, nó chẳng mấy quan tâm, dời mắt đi đến bên cạnh chiếc giường nhỏ, thả lưng xuống Ôi, êm ái quá, suốt một tháng trời nó nằm giường đá, không chần không nệm, cứng ngắt, phẳng lì, tuyệt vời thật. Đang ngủ, bỗng nghe tiếng bước đi ngoài hành lang, bước đi vẫn đều đều, tiến lại thật gần và dừng hẳn lại trước cửa phòng nó. Theo phản xạ, nó đã biết có ng, nhưng vẫn nằm im xem đó là ai. Cách, cánh cửa bật mở, phòng nó không

bật đèn tối thui, nên ng bước vào có lẽ không nhìn thấy nó.

- Hic, Chị Khả Anh vẫn chưa về. Cái giọng con nít này là Linh Linh, đúng rồi, Linh Linh, có lẽ hôm nào cũng vào đây tìm nó nhưng không thấy, giọng nói có vẻ trầm xuống không giấu nổi sự thất vọng tràn trề.

Tiến về phía công tắc đèn, Linh Linh bậ công tắc lên và dĩ nhiên cô bé sẽ nhìn thấy nó đang nằm một đống trên giường. Nó vẫn nằ im, nghe xem cô bé sẽ như thế nào. Linh Linh đứng chết trân nhìn ng đang nằm ngủ ngon lành rên giường. kia chẳng phải là ng cô ngày đêm mong ngóng hay sao?

Không phải đâu, chắc là cô gặp ảo giác thôi, đưa tay lên dụi mắt, rồi lại nhìn một lần nữa, cái bóng hìn quen thuộc kia vẫn ở đó, dụi mắt rồi lại nhìn, nó không hề biến mất. Nhéo nhéo cái má của mình, đau,vậy là thật rồi.

Nhanh như 1 chú sóc nhỏ cô chạy đến, rồi nhảy phóc lên giường, ô lấy cái cơ thể mảnh khảnh kia, mặc cho ng đó có đồng ý hay không, bù lu bù loa

-huhu, chị Khả Anh, chị ơi, cuối cùng chị cũng về rồi. huhu.... Nó dường như muốn bật cười lớn trước cái vẻ con nít của Linh Linh, nhưng như thế thì mất hình tượng quá, nên nó vẫn dử khuôn mặt lạnh tanh rồi tháo mình khỏi vòng tay đang cố siết chặt của Linh Linh, ngồi dậy, xoa đầu Linh, ánh mawtss có

chút dịu dàng.

-Ngốc.

Nó mắng Linh Linh, mắng yêu, nhưng nói thế thôi nhưng nó vẫn chỉ nói có 1 chữ, đúng với phong cách thường ngày Nói ít, nói chỉ cụt lủn, cộc lốc, vắn vắn được vài chữ. Nhưng Linh Linh vẫn nước mắt tùm lum, sụt sùi

- Chị Khả anh về rồi, em đợi chị mãi à. Hic hic. Nó vẫn không nói gì, nhìn Linh Linh.

- chị vẫn sống thế mà con nhỏ Hana bảo chị chết rồi huhu. Linh linh lại khóc òa lên, mắt cô bé như gấn thêm cái vôi nước, tuôn xối xả ướt đầm khuôn mặt xinh xắn.

Nó khẽ nheo mắt lại cái gì mà chết với sống, gì mà Hana báo nó chết rồi, nó chẳng hiểu gì cả.

Sau một hồi sụt mướt, Linh Linh cũng chịu buông tha cho nó, cùng nó tới nhà ăn dùng bữa trưa. Sau một hồi sụt mướt, Linh Linh cũng chịu buông tha cho nó, cùng nó tới nhà ăn dùng bữa trưa.

Nó bước đi đằng trước, im lặng, không nói gì đằng sau là cô em Linh Linh đang nói như chưa bao giờ được nói, nhưng dường như nó đã quen, cái tai cũng đã miễn dịch với cô bé nhiều chuyện thừa hơi nói kia.

Dọc theo hành lang, dù ít khi để ý đến ng khác nhìn mình như thế nào, nhưng sự vô cảm của nó mới đạt đến mức tương đối chưa đạt đến độ tuyệt đối, nếu một vài ng nhìn thấy thì nó đều phớt lờ đi như không,

vì trước giờ trong ắt mọi ng nó là 1 kẻ kì lạ.

Nhưng vấn đề lớn khiến nó phải nhăn da trán chính là ai ai cũng nhìn nó như vật thể lạ, há hốc mồm, mắt mở to đứng đơ như cây cơ một hồi lâu, rồi thất thần quay sang ng bên cạnh, rồi lại nhìn nó như để xác minh lại, xì xào, bàn tán to nhỏ, nó đi đến đâu là tất cả đều diễn ra như được lập trình trước.

Trong nhà ăn.

Hana đang ngồi chễm chệ, chiếm hẳn 1 cái bàn không ai được phép ngồi cùng Kim tiểu thư danh giá, xung quanh là vài kẻ đang đứng nịnh bợ, tăng bốc nằng lên, khiến nằng tiểu thư vừa kiêu ngạo, vừa thâm độc kia không khỏi phồng mũi.

Từ ngày cô ả khử được Khả Anh, hana từ vị trí á khôi của trường bỗng chốc trở thành hoa khôi của trường, đi đâu cũng như đoá hoa rực rỡ, trừ nó thì các cô gái ai chẳng mong là ng xinh đẹp nhất. Điểm số đứng

thứ 2 thua nó nghiêm nhiên cao nhất trường, nhưng chỉ cách cô mấy điểm luôn là hoàng tử Gia Kiệt của trường, nên cô đang cố nghĩ cách, toan tính để cái tên Gia Kiệt đó biến mất khỏi thế gian, nhưng hẳn là một ng điểm tinh và không kém phần nhạy bén, đầu óc thông minh, đặc biệt là lĩnh vực thông tin, những gì liên quan đến máy tính khiến cô ả rất ghen tị bởi chỉ xếp được thứ 2.

-Chị Hana hôm nay xinh quá trời, em chưa gặp ai xinh như chị cả đâu.

-Chị Hana học càng ngày càng giỏi.

-Con nhỏ Khả anh trước lia cũng không xinh, không tài giỏi như chị Hana bây giờ. Nhắc đến Khả Anh, cô ả chợt mỉm cười, một nụ cười nhẹ nhưng chứa đựng sự thâm hiểm, độc ác dấu sau một gương mặt thiên thần, Hana rất chi hài lòng với kế hoạch hoàn hảo, thông minh tuyệt đỉnh của cô, kể từ ngày hôm đó, hai kẻ ngốc kia cũng không bao giờ xuất hiện nữa, chắc đã bốc hơi rồi, haha, bị tổ chức phát hiện nên đã sang thế giới bên kia rồi chứ gì, quá ngốc nghếch và ngu xuẩn, chẳng ai có thể biết được đằng sau kế hoạch hoàn hảo đó là một cái tên cao quý, sang trọng và quyền lực bậc nhất xứ kim chi Kim Hana, những ai cản đường cô thì chỉ có cái chết.

“ Vương Khả Anh cô dám đối đầu với tôi sao, đó là sai lầm lớn nhất của cuộc đời cô, đừng trách tôi có trách thì hãy trách ông trời sao lại để cô vượt mặt tôi, hahaha, đấu với tôi, cô không đủ sức”

Hana đang hân hoan vì kế hoạch của mình đã thành công mỹ mãn, mà không hay biết rằng đó là 1 kế hoạch ngu xuẩn với mức khi đưa 2 con mèo vào để hạ một con hổ trong phút khát máu và kết quả 2 con mèo bị con hổ ăn thịt đó là điều hiển nhiên, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, huống chi đây là một con quỷ đang thèm thông dòng dung dịch màu đỏ chảy trong mỗi ng, và con quỷ đội lốt một cô gái xinh đẹp sẵn sàng nổ tung bất cứ lúc nào đang tiêu sái bước đến gần.

-Chị Hana ơi..., con... con nhỏ Khả Anh cònsống, nó... nó đang đến đây. Một con nhỏ vẻ mặt hoảng hốt đang chạy vào để báo cho 1 kẻ kiêu ngạo đang dùng bữa.

Miếng bánh bông lan đang được chủ nhân đưa lên miệng bỗng dừng đứng yên giữa không trung nhưng ngay lập tức được đưa vào miệng tiêu hóa. Hana nở một nụ cười nhẹ như gió thoảng

-haha, tôi là ng không thích đùa đâu, con nhỏ Hana đã về với ba mẹ nó rồi.

Nói rồi cô ta chỉ ngón tay lên, như muốn bảo nó đang ở trên kia, không phải trên trần nhà mà trên trời, chết rồi còn đâu mà tới đây

Nó đã chứng kiến toàn bộ, bây giờ thì nó đã biết tại sao ai cũng nhìn nó như ng sao hỏa rồi, nhưng nó lại băn khoăn khi tại sao ai cũng có cái ý nghĩ điên rồ đó nhỉ . Khoan, khoan, tời một tí nào, quay lại lúc này.

Linh Linh đã cả khóc cả nói gì nhỉ ừm, nhớ lại xem nào

“- chị vẫn sống thế mà con nhỏ Hana bảo chị chết rồi huhu.” À, chắc cái tin vịt nó” từ trần” cách đây gần 1 tháng là do cô nàng Hana rao khắp. Khoan, tiếp tục khoan và suy nghĩ tiếp.

Lúc trước có 2 kẻ không biết trời cao đất dày là gì, ăn phải trái cấm hay sao mà xông vào căn phòng đá riêng biệt được cách li hoàn toàn của nó, chắc cũng chẳng có ý tốt, mà Hana thì cứ khẳng định rằng nó đã chết, con nít cũng biết kẻ đứng sau 2 ng xấy số đó là Hana./

Bây giờ thì nó đã hiểu. Nó bước đến trước mặt của Hana, cô ta vẫn không hề biết gì trong khi tất cả mọi ng trong nhà ăn đều đang chết lặng.

- Không thấy tôi đang ăn hay sao mà nhìn thế, tôi biết tôi xinh đẹp rồi. Vẫn không thèm ngẩng mặt lên nhìn ng đối diện, Hana nói với dụng điệu khinh khỉnh.Nó vẫn đứng yên, không có ý định dời mắt khỏi con ng đang ăn ngon lành kia khiến cô ta bực mình phải quát lên

- Không có tai à, mắt cả tự nhiên. Nói mà cô ta cũng không thèm ngẩng mặt lên vì với cô ta thu vào tầm nhìn của mình một con ng bình thường thật khiến bấn mắt

- Lâu ngày quá.... Nó lạnh lùng nói. Mọi ng đều sững sốt.

Vương Khả Anh cô gái bị cầm lại nói chuyện, Linh Linh cũng không kém phần ngạc nhiên vì trước nay chưa bao giờ nó mở miệng trước đông ng như thế này.

Đến lúc này Hana mới kiêu ngạo ngẩng cái đầu vàng ngọc của mình lên nhìn ng đối diện, mắt cô ta mở to, gương mặt đang hồng hào trở nên trắng bệch rồi xanh lét như con tắc kè hoa, đến lúc hoàn hồn mới bắt đầu lắp bắp.

- Vương.... Khả... Anh..., mày chưa có chết sao?

- ờ nhờ phúc của tiểu thư Kim Hana mà tôi sống rất khỏe mạnh.

Nó nhàn nhạt trả lời, chiếu cho Hana một ánh nhìn khinh miệt có phần âm u, môi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười lạnh. Linh Linh vẫn đang há hốc sững sốt, Oh my God, từng ấy chữ trong câu nói vừa rồi nhiều hơn số chữ mà cô phải ép Khả Anh nói trong vòng 1 tuần. Sao hôm nay nó nói nhiều thế không biết.

Nó đã trở về, mọi chuyện sẽ trở về với guồng quay ban đầu. Đứng đầu về mọi mặt sẽ là Vương Khả Anh còn Hana chỉ xếp thứ 2.

Nó đang sắp sửa ngồi vào bàn ăn thì bỗng nhiên có một bóng đen lao đến ôm chầm lấy nó. Bóng đen lao tới ôm lấy nó chặt cứng không chịu buông.

Nó chỉ thấy cái lưng gầy gầy, cái dáng ng cao cao, cao hơn nó cả cái đầu chớ chẳng ít, con trai chỉ được hơn con gái từng đó thôi, cái đầu với mái tóc he he vàng, chắc được chăm sóc kĩ lắm đây, tiếng mấy đứa con gái hét lên, trời, mới 12, 13 tuổi thôi à, và đến lúc này nó khẳng định ng đang ôm nó 100% là.....

HOÀNG GIA KIỆT.

Nó cố gắng đẩy cái ng kì cục kia ra, nhưng tên điên kia vẫn ôm chặt cứng, rất khó chịu nhưng vẫn phải công nhận rằng hấn rất mạnh, hai cánh tay như hai cái gọng kìm bằng sắt, làm nó không thể nào gỡ ra được.

Và bây giờ, nó cảm thấy cậu ta đang trêu đùa nó, thử xem ai điên hơn sao, ha, xem nào.

Chân phải nó tung ngược ra sau, vòng lên phía trước, rất dẻo dai, không khác gì một nghệ sĩ xiếc hay một nghệ sĩ múa ba lê, một cú uốn vòng chân ra trước, tạo hình cực đẹp, kĩ thuật cực chuẩn, tốc độ cực nhanh.

Chỉ trong chớp nhoáng, đồng thời tay nó cũng chống lên vai cậu dùng vai cậu làm điểm tựa cho nó với một cú bật nhảy lên cao.

Cả ng bật lên không, nó như trồng cây chuối trên bờ vai ai kia, hai chân cong về phía trước để đỡ lực về một phía, tránh ngã về phía sau.

Thân hình nó như một co rắn, một chữ c hoàn hảo, mái tóc đen dài ngang lưng của nó được búi gọn lên cao bởi cây bút chì nhỏ bị bung ra, vài lọn tóc còn đùa bốn gương mặt nó, ôm lấy khuôn mặt trắng mịn.

Nó đẹp đẹp đến kì lạ, lâu nay nó luôn búi tóc lên cao nên đây là lần đầu tiên ng ta thấy nó xả tóc như vậy, cả ng nó như tỏa sáng trong không gian, lấn át tất cả, đôi mắt to tròn đen láy nhưng đầy tinh anh và sắc sảo, đầy mắt vô tận không có điểm dừng.

Bây giờ nó đã đứng sau lưng của Gia Kiệt, cả không gian vẫn đang chìm trong im lặng, từ trai đến gái, còn Gia Kiệt vì động tác của nó diễn ra quá nhanh nên vẫn chưa kịp phản ứng gì.

Mọi ng xúm lại rất đông, nó lạnh lùng ước lại bàn ăn, khuôn mặt vẫn tỏ ra bình thản đến vô cảm, như chưa từng có chuyện gì xảy ra, và nó vẫn là một tảng băng di động như từ trước tới giờ.

Tất cả đứng dạt ra hai bên để nhường đường cho nó đi lấy đồ ăn, còn ánh mắt vẫn dán trên ng nó không rời 1 giây, nó nhặt cái bút bị rơi, lẩn ra xa, búi tóc lại như cũ, và tiếp tục bước đều bước, không để ý tới xung quanh, nó vẫn là nó, trăm phần trăm, trăm phần trăm, đá lạnh nguyên chất.

Đến bây giờ tất cả mọi ng mới “hồi phục” bắt đầu và bàn tán xì xào, rì rào. Gia Kiệt thấy nó đã đi, tỉnh mộng mà gọi với theo.

- Khả Anh ơi, đợi Kiệt với nào.

Rồi lon ton chạy theo nó như một chú cún con, mặt hớn hở, miệng ngoác ra, nhả răng cười toe toét, mọi ng trong căng tin đều thấy lạ, Gia Kiệt trước giờ không lạnh lùng thì cũng rất điềm tĩnh, hôm nay bỗng nhiên quay một góc 180o, thay đổi choáng ngợp, lại thêm một pha chấn động.

Linh Linh thấy 2 ng kia đã đi rồi cũng hét lên chạy theo

- Chị Khả Anh, anh Gia Kiệt dợi Linh với.

Biết là gọi mình nhưng không mấy để tâm nó vẫn đi về phía trước, không có ý đi chậm lại để dợi.

Nó chọn ình một đĩa Salat, một cái bánh Sanwich, 1 hộp sữa_ khay thức ăn nhỏ nhắn, rất đơn giản nhưng đủ chất được nó đặt trên một cái bàn trống gần cửa sổ, điềm nhiên dùng bữa, và tất nhiên hai cái đuôi của nó cũng an tọa tại cái bàn đó rất tự nhiên và tiếp tục công việc của mình, quấy rối nó.

- Khả Anh, cậu đi đâu suốt 1 tháng nay vậy.

Gia Kiệt hỏi

Im lặng

- Cậu có biết tớ đã lo lắng cho cậu như thế nào không à, Khả Anh.

Gia Kiệt tiếp tục hỏi.

Vẫn im lặng.

- Hey... sao cậu lúc nào cũng im lặng vậy.

Gia Kiệt chán nản nói.

Cậu hoàn toàn bất lực với nó, quá lạnh lùng, quá vô cảm, nó đẹp như một vì sao xa vời, cậu thấy nó, cậu có thể ngắm nó, nhưng không bao giờ chạm tới được nó, xa, xa mãi, cậu không thể nâng niu, chăm sóc nó.

Thực ra, từ lần đầu tiên gặp nó, 1 cậu bé 8 tuổi nổi tiếng với danh hiệu thần đồng đã “say nắng” trước một cô gái, 7 tuổi.

Cô bé ngồi ở một cái bàn học nhỏ bên cửa sổ, chiếc áo khoác màu đen làm nổi bật gương mặt với nước da trắng hồng tràn đầy nhựa sống, nhưng cậu lại thấy đôi mắt to tròn, long lanh, đen láy như thiên thần lại ánh lên những tia buồn, hơn nữa xung quanh cô bé như tỏa ra hàn khí, thể hiện sự cô đơn, lạc lõng, và cũng từ đó cậu muốn bảo vệ, che chở, sưởi ấm con tim băng giá của nàng công chúa tuyết.

Và không biết từ lúc nào thứ tình cảm của một cậu bé đã được thổi lớn dần lên trở thành tình yêu, cậu đã yêu nó rồi, những ngày không được thấy hình dáng bé nhỏ kia cậu như muốn phát điên, cả ngày đứng ngồi không yên, vừa lo vừa nhớ, khi gặp lại nó, cậu mừng biết bao, nhưng đáp lại tất cả chie là cái nhìn hờ hững của nó, có chút hụt hẫng, có chút thất vọng, nhưng cậu sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu, nhất định.

Linh Linh nhìn hai ng hồi lâu, lại thấy tội nghiệp cho Gia Kiệt nên lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Anh Gia Kiệt à, anh đừng hỏi nữa vô ích thôi, em hỏi suốt nửa ngày còn không được hưởng chi là anh.

Gia Kiệt trút hơi thở dài rồi cúi xuống dùng bữa ăn của mình, lâu lâu lại gắp cho nó mấy miếng thịt, bởi nhìn nó xanh quá, lại gầy hơn trước kia, cậu cũng thấy có phần chua xót lòng.

Ăn xong nó đứng dậy rời khỏi nhà ăn, bước về phòng, để mặc đằng sau lưng có hai kẻ đang thở dài.

.....

Tất cả lại diễn ra bình thường, tuy nhiên Hana vẫn luôn tìm cách làm hại nó, nhưng từ ngày nó đã trở về, nó đã cảnh giác với cô ta hơn, nên Hana cũng không tìm được cơ hội trừ khử cái gai trong mắt.

Thời gian trôi qua, nó lớn bao nhiêu thì trông nó lại đẹp lên bấy nhiêu, một vẻ đẹp thanh nhã, thoát tục, nó như không thuộc chỗ phàm trần nhưng cái tính lạnh lùng của nó vẫn không hề giảm đi mà chỉ giảm thêm vài độ.

Linh Linh nay cũng tỏ ra ng lớn hơn, cô bé cũng xinh đẹp, một vẻ đẹp đậm chất Trung Hoa, duyên dáng và có vẻ hơi thần bí.

Cũng 14 rồi, còn nhỏ nhắn gì đâu, nhưng bên nó lúc nào cũng rất con nít.

Gia Kiệt giờ đã trở thành một chàng lãng tử, với cái kính cận nhìn cậu rất tri thức, nhưng vẻ tri thức đấy lại làm tăng vẻ đẹp trai của cậu, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười tỏa nắng nhưng tính tình của cậu lại không “tỏa nắng” chút nào, ngoài nó và Linh Linh ra, cậu ta rất ghét cô gái nào lại gần mình.

Cũng vì vậy nên các cô gái trong trường rất ganh ghét với nó và Linh Linh, nhưng không ai dám đụng vào.

Nó nổi tiếng là ng tàn nhẫn, với những đòn đánh mạnh, khả năng bắn súng không chệch 1 li, kỹ thuật dùng dao cao siêu, chưa đầy 2 giây đã có thể xóa tên một ng, bổ sung thêm một ng cho nhà xác ấy thì ai dám ngu xuẩn mà gây sự với nó.

Còn Linh Linh là ng được nó bảo vệ, động đến nàng khác nào động đến nó, mất mạng như chơi, với lại Linh Linh đâu phải là hạng vừa, cô tinh thông mọi kungfu Trung Hoa được Ba dạy cho từ khi còn bé xíu.

Từ trước tới giờ chỉ có Kim Hana là dám gây sự với hai ng kia, nhưng dường như tất cả đều vô ích.

Hôm nay nó sẽ lên máy bay cùng với mọi ng đi đến khu rừng rậm Amazon để luyện tập bản năng sinh tồn của mỗi ng và cái xử lý tình huống thực tế.

Nó lén lấy 2 viên thuốc ngủ liều cao để ngu cùng mọi ng, tuy vụ thám sát ba mẹ cũng đã lùi xa trong quá khứ, nhưng hễ khi nó nhắm mắt lại, mọi hình ảnh năm xưa lại hiện ra rõ mồn một trước mắt nó, buộc nó phải dùng đến thuốc ngủ để có 1 giấc ngủ ngon.

Mọi ng đều đã chìm vào giấc ngủ mà không hề biết rằng trong khoang máy bay, trên gương mặt của một cô gái xinh đẹp nào đó đang nở một nụ cười của sự độc ác, của toan tính, thủ đoạn thâm hiểm mắt vẫn nhắm nghiền như đang ngủ ngon.....

9. Chương 9

Máy bay hạ cánh ở sân bay Galeao thuộc thành phố Rio de Janeiro_ thành phố lớn nhất Brazil. Thành phố về đêm, ánh đèn sáng trưng, dòng ng tấp nập, đã bao lâu rồi nó không thấy được cảnh nhộn nhịp náo động này, lúc nào nó cũng sống trong một thế giới riêng, bị cô lập, suốt ngày chỉ biết tiếp thu kiến thức, rồi học cách giết ng.

Cứ 3 tháng trường sẽ cho gia đình học viên đến đón con cái họ về nhà 1 tuần còn nó không ng thân, không gia đình, nhiều lúc cũng tủi thân lắm, nó thèm cái cảm giác ấm cúng, mọi ng quay quẩn bên nhau, những lúc như vậy nó thường vùi đầu vào những cuốn sách dày cộm toàn tiếng anh hay đi đến phòng bắn súng một mình để quên đi nỗi buồn, sự cô đơn đang bữa vây lấy nó.

Khi máy bay vừa hạ cánh đã có một hàng ng áo đen đứng đợi, 1 đoàn xe limousine rước 50 ng về khách sạn lớn nhất thành phố này. Mỗi phòng 2 ng, tất nhiên Linh Linh sẽ ở với nó rồi. Có lẽ vì quá mệt nên Linh Linh tắm rửa dùng bữa rồi lăn ra ngủ như chết. Nó lẳng lặng lấy 2 viên thuốc ngủ rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

2 ngày sau, và bây giờ xung quanh nó là cả khu rừng rộng lớn với những cái cây lớn 3 ng ôm không xuể, có những cây nó biết tên, có những cây nó cũng chẳng biết là cây gì, nhưng may mắn sao nó đã tự mình chuẩn bị trước ình một cuốn sách về rừng rậm Amazon, nó có thể biết được những

loài cây có độc mà tránh, không động chạm đến những loài động vật nhỏ bé mà nguy hiểm chết ở khu rừng lớn nhất thế giới này.

Linh Lih thích thú khoác tay nó và Gia Kiệt vừa đi vừa cười, nó chỉ biết thở dài ngao ngán. Yan Linh Linh à, nhóc có biết nơi này nguy hiểm lắm không mà sao tỏ ra như đi du lịch sinh thái vậy.

Hôm nay nó ăn vận như một nhà thám hiểm thực thụ. Mặc một bộ đồ màu sẫm, đi đôi giày cổ cao ở dưới để có dinh để tránh trơn trượt, mái tóc dài đen mượt được búi cao lên, đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen, cái dáng ng cao ảnh mai trông nó thật xinh xắn,

Gia Kiệt nhìn nó, cậu có thể cảm nhận trái tim mình đang chạy maratong trong lồng ngực, cảm giác này chỉ có thể mang tên Vương Khả Anh.

Cách đó một khoảng không xa, có 2 ng đang to nhỏ với nhau.

- Xong chưa.

- Rồi.

- Em an tâm sau khi con bé đó chết, Gia Kiệt sẽ quan tâm mỗi mình em thôi.

- Đúng. Nếu nó chết anh Gia Kiệt sẽ quay về bên em như khi em còn nhỏ.

Nó nhận ba lô của mình, đeo lên vai, cái dáng dong dỏng cao ngạo nhưng cô đơn, lạc lõng, nhưng nó không hề biết rằng một âm mưu đã được dàn dựng lên và nạn nhân chính là cô gái mang tên Vương Khả Anh.

Rút tấm bản đồ trong túi ra, xem nào. Hướng Bắc, nhưng hình như mọi ng đều đi theo hướng đông và nam cả, thôi kệ, cứ đi theo bản đồ là được thôi mf. Dù sao con đường đó cũng đã có ng đi qua để kiểm tra, đang đợi mình ở cuối con đường, khoog có gì quá nguy hiểm cả. nó tự trấn an mình. Trong ba lô được phát có một khẩu súng ngắn, 20 viên đạn để phòng khi gặp thú nguy hiểm

Mọi ng dần tản ra để đi theo con đường của mình và nó cũng không phải là ngoại lệ, nó cũng bước đi, không hề biết rằng nguy hiểm đang rình rập và sẵn sàng vồ lấy con mồi bất cứ lúc nào uhm, xem nào, nó đã đi được một đoạn đường khá dài, bây giờ xung quanh nó là những cái cây lớn, cao chót

vót, nếu nó lên được ngọn cây chắc có lẽ sẽ ngắm được rất nhiều cảnh thú vị nhưng rất tiếc, nó không phải là một nhà thám hiểm rừng rậm hay một vị khách du lịch khá là đặc biệt. càng đi nó cảm nhận được có gì đó không ổn. con đường của nó rải rác các đầm lầy, nó gặp rất nhiều loại động vật nguy hiểm nhưng SAT hình như xếp nó thuộc vào hàng an toàn hay sao, một vài con nhện độc, rắn cũng không hề kém cạnh, nếu chỉ cần mất cảnh giác một chút nhất định sẽ died mà không ai biết. may sao với giác quan nhạy cảm của một sát thủ và vốn hiểu biết, nó đã tránh được rất nhiều nguy hiểm. đang chậm rãi dùng dao cứa đi một dây leo rừng quấn lấy chân, nó bỗng nhiên nghe thấy tiếng sột soạt ở phía trước, rồi lại tắt ngấm như chưa từng có, nhưng lại cho thấy sự nguy hiểm đang bao trùm không gian rậm rạp, cố gắng lắng nghe, không hề có tiếng động nào nữa. không biết cái quái gì đang diễn ra ở đây nữa. mọi dây thần

kinh của nó đều căng như chấu.

Cố gắng dùng con dao nhọn cứa đứt cái dây rừng rắc rối kia nhưng cái dây lại vừa chắc vừa dai, muốn cứa đứt ngay cũng không dễ chút nào.

Soạt soạt, tay nó dừng lại, sững sờ nhìn con vật đang ở trước mặt. tiếng gầm gè phát ra từ cổ họng con vật. “hàng ” không nguy hiểm đây sao? Oh my god.

Con dao trên tay nó cứa thêm một đường nữa, và tất nhiên đôi chân của nó không bị trói buộc nữa và nó lại sắp trở thành bữa ăn ột con báo đen to lớn đói khát. con báo tiến về phía nó, chậm rãi như khawnhgr định sức mạnh cũng đồng nghĩa rằng con báo đang nói với nó rằng nó sẽ chết, con mồi đã ở trong tầm ngắm thoát ư? Never.

Ồi, sao nó lại gặp phải cái thứ này cơ chứ. Lùi về phía sau, đây là một khoảng đất khá rộng, dưới đất chỉ có vài cây rêu vế trên cao là những tán cây cổ thụ chắn hết cả một vùng nên chỉ có rêu phát triển , có thể nói là một địa điểm pic nic khá thú vị nhưng khổ nỗi trước mắt nó là một con báo đen. Dừng bước, tay phải cầm chắc con dao, một con dao nhọn chỉ dài 20cm, có sắc đến đâu cũng rất khó để hạ một con quái

vật rừng nhiệt đới. ời,.....

Lặng lẽ sát và đáng giá con vật trước mặt. một con báo đen nhiệt đới, dài hơn một mét, hai chiếc răng nanh nhọn sắc chỉ cần phập vào chỗ hiểm như cổ thì xong, và điều đó là dĩ nhiên khi tập tính săn mồi của loài thú ăn thịt này là như vậy, cô là một con mồi, tuy nhìn không to lớn nhưng báo lại là loài vật nhanh nhẹn,

nguy hiểm với hàm răng sắc nhọn và bộ móng vuốt không hề kém cạnh. Cuối cùng đây là một con báo cái có vẻ đang ... rất là đói.

Tiếng gầm gừ phát ra từ cổ họng con báo. Nó lui người nhảy ra sau, yên vị trên tảng

đá nhưng tiếc cho nó đây là một khu rừng nhiệt đới rậm rạp, trên các tảng đá thường có rêu phủ. Mà rêu phủ lên thì rất trơn, nó chới với mất thăng bằng nhưng may sao nó đã được học cách giữ thăng bằng nên nó đã cân bằng được trọng lực ở cả 2 chân, thủ thế đón đợi con báo đang ngày một gần kia. Con báo chồm lên nó nhanh chóng nhảy xuống khỏi tảng đá, con báo cũng nhảy xuống theo. Và bây giờ là một cuộc đấu trực diện. con báo không ngừng tấn công, nó cố gắng hạn chế thương tích, nhưng đó không phải nói là làm được, trên ng nó đầy vết thương những dấu cào, mồ hôi chảy xuống rất lắm..... Nó sức nhớ tới trong ba lô có một khẩu strike, dao ngắn không thể hạ được con vật hung hãn này nhưng một khẩu súng sẽ dễ dàng hạ được thôi.

Tay phải vẫn lăm lăm con dao nhọn trước mặt, mắt vẫn gián về hình ảnh phía trước, chú ý từng nhất cử nhất động của con báo đen, tay trái cố lặn mò ra phía sau, cố gắng kéo nhẹ chiếc khóa kéo tránh gây chú ý của con báo.

Đây rồi, khẩu súng đèn bóng được nó đưa ra trước mặt, nhếch mép nở một nụ cười thoáng qua, lên đạn nhanh chóng, nòng súng hướng về phía trước,

tiếng gầm gừ phát ra từ trong cổ họng con báo nhưng chỉ làm tăng thêm sự tĩnh lặng nơi đây, tĩnh lặng đến rợn ng. mồ hôi lấm tấm lặn theo từng góc cạnh của một gương mặt đẹp mà lạnh như một nữ thần chết.

ngón trỏ của bàn tay trái chạm đến cái cò của khẩu súng, tuy vô tri vô giác nhưng lại có thể hạ gục con thú rừng hoang dã nguy hiểm kia.

Nhẹ nhàng ấn vào, từ từ từng chút một, từng chút ,

CẠCH.

Không có một tiếng nổ, con báo vẫn nguyên vẹn, không có viên đạn nào được bắn ra. ****. Súng không có đạn. một cái bẫy đã được sắp đặt.

Vương Khả Anh, mày giỏi lắm mà, mày thông minh lắm mà, cảnh giác lắm mà nhưng tại sao hôm nay bị đưa vào một cái bẫy được sắp xếp sẵn mà không hề hay biết. quá ngu xuẩn. haha. Nó tự giễu mình rồi cười lớn, cười điên dại.

Không, mày phải sống, mày không sống thì ai sẽ trả thù cho ba mẹ, mày mà chết bao nhiêu cố gắng bấy lâu nay sẽ tan thành bọt biển, khôn không thể nào, không thể.....

Vứt khẩu súng vô dụng kia sang một bên, cầm con dao sáng loáng lao vào phía con báo.

Nó từ một kẻ bị săn đã chuyển thành kẻ đi săn.

Xoạt một vết cắt trên chân con báo nhưng không nguy hiểm chỉ khiến cho con báo điên tiết hơn. Mái tóc dài bết lại bởi mồ hôi với máu, máu của nó, máu của con vật, máu cũng là thứ kkkieens nó mạnh hơn, hai con quái thú lao vào nhau.

Điên dại.

Con dao trên tay nó bị văng ra xa vì bị chi trước của con báo cào phải. phía trước trên đầu nó có một cành cây, nó từ cành cây sẽ cố gắng lấy cho được con dao, thứ vũ khí duy nhất của nó.

Như một vận động viên thể dục tài tình, dẻo dai, nó bám lấy cành cây, đu lên, và bây giờ nó đã ngồi trên cành cây.

Đáng tiếc, đối thủ của nó là một con báo và báo thì biết trèo.

Nhanh chóng con báo đã ở cùng một vị trí với nó. Nhưng đáng tiếc hơn nữa nó đang ở phía ngọn của một cành cây khô, con báo thì vẫn yên vị trên cây còn nó thì đã đáp mình xuống đất cùng với cành cây bị gãy Chẳng lẽ nó lại phải bỏ mạng nơi rừng sâu như thế này ư? Never, không bao giờ, mối thù của ba mẹ nó ai sẽ trả đây

Nó phải sống, hắt định phải sống. con báo gầm gừ, nhìn con mồi dưới đất. trên mình nó bây giờ chỉ chút những vết

thương, đặc biệt là phía bên hông có dấu cào sâu của móng con báo, đang túa máu không ngừng.

Máu, một màu đỏ thắm dần, loang lổ, hòa với mồ hôi nhót nhát, cái không khí ẩm ướt, âm u, không khí như đông cứng lại, ngột thở, bức bối, chật chội, khiến cho nó muốn phá tan tất cả. không còn một đôi mắt trong veo, đen láy mà vô cảm, thờ ơ, lạnh lùng thay vào đó là đôi mắt của Satan, một đôi mắt của chết chóc, những tia máu đỏ trong mắt vẫn lên đáng sợ, một con thú dữ bị thương, và đến lúc tất cả như đã buông xuôi thì khát vọng, Bản năng dành dặt sự sống, cùng với hận thù lại trỗi dậy một cách mạnh mẽ, dữ dội nhất. con báo nhún mình, nhảy từ trên cao xuống, mà đích là một con người nhỏ bé mà kiên cường đang chập vạt dưới đất kia.

Ánh mặt trời xen qua kẽ lá của những tán cây cổ thụ, dội vào một vật kim loại làm nó lé sáng, ánh sáng đó đã lọt vào mắt nó như một tia hi vọng nhỏ nhoi nhưng vô cùng đáng quý.

Đây rồi, con dao nhọn nó làm rơi lúc nãy, nhưng nếu bây giờ thời gian để nó cầm được là rất ngắn, dù tốc độ của nó có nhanh đến đâu thì vẫn không kịp, con báo sắp đáp xuống người nó rồi. nhanh như chớp, nó dùng hai bàn chân kẹp cán con dao lại một cách chắc chắn nhất, mũi dao hướng lên trên. Dùng chút sức lực của mình, nó chống hai tay xuống đất, chống người lên, con dao hướng về phía con báo.

Phập.

Máu chảy xuống, nhỏ lên cả mặt nó, từng dòng đỏ tươi. Con báo vì nhảy trên cao xuống, phía trước ngực đã bị con dao nó kẹp ở chân đâm vào, nhanh chóng lăn người sang một bên để tránh thân hình con báo đổ xuống. con báo gầm lên đau đớn, tiếng gầm vang cả khu rừng vắng, xao động cả một khoảng không yên lặng.

Nó mệt mỏi nhắm hai mắt ại một cách thật chậm rãi, trên môi nở một nụ cười, nhưng không phải là một nụ cười hạnh phúc, nụ cười ghê sợ, nụ cười lạnh lẽo, một nụ cười chết chóc, có cả máu, nhưng dường như tron nụ cười đó còn có cả chút gì đó chua xót. - Linh Linh, em có thấy Khả Anh đâu không?

Gia Kiệt lo lắng đảo mắt nhìn quanh, vẫn không thấy bóng dáng nó đâu. Linh Linh cũng cố đưa mắt nhìn quanh, nhưng đáy mắt có chút thoáng buồn.

- Không anh ạ. Lúc này giờ em cũng tìm chị ấy, nhưng lại không thấy.

Gia Kiệt lo lắng, không biết nó có chuyện gì không.

Những bài học thực hành đối với nó đâu phải là khó khăn gì, nhưng khi mọi ng đã tập trung đông đủ ở điểm xuất phát thì vẫn hông thấy bóng dáng nó đâu. Gia Kiệt vội vàng chạy về phía người quản lí

- ông Kevil, có một học viên đến giờ vẫn chưa thấy trở về, xin hãy cho người đi tìm ạ. Ông Kenvil là một người đàn ông Mĩ trung tuổi, luôn giữ một khuôn mặt lạnh lùng, ít nói . Ông là giáo viên dạy bắn súng

rất giỏi, và ông cũng rất nghiêm khắc với những cô cậu học viên của mình. Ông đang đứng cạnh xe, lau chùi khẩu súng bằng bạc yêu quý của mình, không thèm nhìn ng đang đứng đối diện

với mình, lạnh giọng:

- ai?

- Vương Khả Anh. Gia Kiệt không chần chừ nói ngay, lòng cậu đang như lửa đốt.

- Đợi đi. Vẫn với bề mặt hồ hững không qan tâm, ông Kevil không hề nhìn Gia Kiệt lấy một cái. Gia Kiệt với vẻ mặt nặng trĩu đi về phía gốc cây lớn ngồi bệt xuống, vắt tay lên trán. “ Khả Anh ak, sao em còn chưa quay trở lại, em có biết anh lo cho em như thế nào không?” 30 phút, 1 tiếng, 2 tiếng. Đợi đợi đến lúc nào nữa đây, cậu tìm tới ông Hinoku đang ngồi phía xa.

- Thưa ông Hinoku, đến giờ Vương Khả Anh vẫn chưa quay lại. HỒn cả cậu nghĩ, ông ấy sau khi nghe cậu nói liền lo lắng cho người đi tìm. Cả cậu và Linh Linh cũng đi. Theo hướng mà một số ng chỉ cho, hai người chia nhau ra đi tìm.

Quay trở lại với nó, sau khi hạ được con vật hung dữ kia, nó đã bị ngất, không hề biết được bóng dáng 1 người con gái thân quen đã nhìn thấy nó, khuôn mặt hơi phân vân, lưỡng lự, rồi bước qua nó.

Khi nó tỉnh dậy thì đã ngửi thấy mùi thuốc sát trùng. Biết ngay là mình đã được cứu, và bây giờ nó đang nằm trong căn phòng quen thuộc của mình, bên cạnh là một mái tóc màu hạt dẻ của 1 cậu bạn khá là nổi tiếng trong trường này Hoàng Gia Kiệt. nó cử động cánh tay được băng trắng của mình làm cậu ta tỉnh dậy. Khả Anh, cậu tỉnh rồi ah? Cậu ta hỏi với khuôn mặt ngái ngủ. nó đã mở mắt, cử động, biết là đã tỉnh rồi lại còn hỏi. nhiều lúc nó cũng cảm thấy những con người này thật rắc rối.

Nó thở dài ngao ngán, nhìn ngoài cửa sổ. Nghĩ bâng quơ.

10. Chương 10

Trong một căn phòng làm việc đơn giản được trang trí theo kiểu truyền thống của Nhật Bản, một cô gái trẻ xinh đẹp, khoác lên mình một bộ váy lụa màu đen quý phái, trng nhâ làm ton lên nước da trắng hồng đang xoay lưng vớ người đàn ông ngồi bên bàn làm việc, ánh mắt hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có mấy bông hoa hồng sắp tàn mà người làm vườn chưa kịp cắt.

- Khả Anh, mục tiêu lần này là Kim byung. Lát nữa ta sẽ gửi hồ sơ của ông ta cho con. Nó đã biết được mục tiêu cần giết của mình, không nói gì, lẳng lặng đi ra khỏi phòng. Nó vẫn vậy, lạnh lùng và ít nói.

Bắt đầu nhận các nhiệm vụ ám sát những người được thuê để giết, nó càng lạnh lùng, âm lãnh hơn. Nhiệm vụ đầu tiên nó làm là lúc nó vừa tròn 16 tuổi, có lẽ trùng vào cái ngày định mệnh ấy, nên nó giết người không hề có chút xót thương hay áy náy, nó nhận bất cứ nhiệm vụ nào, giết tất cả những người được thuê để giết, và nó chưa bao giờ thất bại.

Nó còn nhớ như in cái nhiệm vụ đầu tiên. Sau khi nhận nhiệm vụ, thông tin đối tượng xấu số, nó đã lên kế hoạch một cách tỉ mỉ và đó là một kế hoạch hoàn hảo.

Shakarín là một người Nhật Bản. ông ta là một con cáo già trên thương trường vì vậy mà có nhiều người muốn con cáo ấy biến mất để khỏi gây trở ngại cho họ. tốt thôi, chỉ cần tiền một con người sẽ biến mất mãi mãi. Nó được hưởng 70% số tiền đó. Theo như kế hoạch định sẵn, nó đóng vai một nữ nhân tiếp trà trong một trà đạo Jujin nổi tiếng.

Một buổi tối. trong căn phòng bài trí đơn giản gồm một bàn trà và 2 tấm đệm ngồi màu trắng sữa. xung quanh là mấy bức tranh lụa. mùi trà thơm phảng phất khắp căn phòng.

Nó trong bộ trang phục truyền thống của nhật bản, một bộ Kimono màu đỏ, một màu đỏ thắm hết như máu, họa tiết màu đen, trông nó thật kiêu sa và có phần huyền bí. Bàn tay trắng mềm mại pha trà, đưa chén trà lên miệng thưởng thức 1 ngụm nhỏ. Mục tiêu đã bước vào, nó đứng dậy, nhanh như cắt, trên cổ ông Shakarín xuất hiện một vết cắt. máu từ vết cắt nhỏ xuống nền gỗ, một cành hoa hồng trắng, hứng lấy vài giọt máu, từng cánh hồng từ trắng chuyển sang đỏ, đỏ thắm, đẹp vô cùng.

Con dao nhỏ dính một chút máu được nó lau chùi cẩn trọng, chiếc găng tay da mỏng dính giúp nó không lưu lại chút vân tay nào. Nó bước ra khỏi cửa.

Khi cảnh sát đến thì nó đã đi đc xa rồi, bông hồng nhuộm máu nó để lại đã biến thành màu đen. Và từ đó một cái tên đã được dành cho nó là Black rose – hoa hồng đen. Hàng loạt vụ án giết người tiếp theo đó xảy ra, nhưng chẳng ai tìm ra được manh mối gì ngoài một bông hoa hồng bạch nhuộm đầy máu của nạn nhân bị sát hại. một bông hồng đen.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-thu-hoa-hong-den>